

Snitte 1 – tirsdag 1. december

Lad det bare være sagt.

Nisseåret i ØnskeDalen – Unisseversets juleste sted – havde bare ikke været som noget andet nisseår. Ja, faktisk ikke som nogensinde. Intet var, som det plejede at være ...

Selv AltNis, den gamle, vise nisse – der trods alt havde været med siden den første sne – kunne ikke erindre mere underlige tilstande. Og det var altså ikke fordi, at de evigt trallende nisser i ØnskeDalen ikke tidligere havde været budt på spektakler og svære tider i december. Det var jo næsten reglen!

For var der nogen, der igen og igen – og igen – havde forsøgt at gøre nisselivet mere surt end vor moders hjemmelavede agurkesalat, så var det et sært kogl af Unisseversets grummeste julehadere! Alle som en, havde disse julehadere gjort deres 'ypperste' for at krølle julehyggen sammen, som havde det været et stykke gavepapir, der havde tjent sit opdrag nænsomt svøbt om en dejlig julegave til et artigt, lille nissebarn.

Men nu havde et eller andet andet grumt indfundet sig i ØnskeDalen. Blot var det ikke lige til at se, hvad det var, men det var der, det var sikkert som jamren over mavepine efter alt for meget risengrød. I sit stille sind og med sikker gefühl helt ud i fingerspidserne i sine handske havde AltNis mærket, at noget var på vej. Hans erfaring sagde ham, at ØnskeDalen allerede var ramt af et eller andet fra et sted ude i Unisseverset, og snart ville nisserne få mere at føle. Fornemmelsen af ikke at kunne slå til – til trods for, at den gamle, vise nisse ville skøjte alle de snemil, det krævede for, at den gode, gamle jul i ØnskeDalen ville blive, som den plejede – tyngede AltNis. Og nu sad han og grublede i sin store, læderbetrukne stol ved kaminen i den varme julestue i hytten på SnabelADotComBlotInd 24. Hørelsen haltede lidt, men ikke mere end, at han kunne høre LovelyNis rumstere ude i køkkenet, lyden bredte sig og blandede sig med hans bekymringer ...

AltNis grublede videre.

Det meste af nisseåret havde ØnskeDalens nisser og alle dens finurlige nogen nemlig skrantet. Sådan lidt på skift. Det var som om, at kuløren i deres kinder og på de store næser ikke længere havde samme varme lød. Energien var heller ikke just den samme. Alle juleforberedelserne blev hele tiden skubbet og udsat. Det lignede slet ikke nisserne! At være i god tid og nyde juleforberedelserne var jo netop en del af selve julen – det der med den voldsomme trængsel og alarm var ikke noget, der var opfundet i ØnskeDalen ...

Nej, i ØnskeDalen, det juleste sted i Unisseverset, vogtede man i den frostgrad om den gode, gamle jul. Men altså ikke på helt samme måde i år. AltNis fandt sine læsebrille og rømmede sig lidt.

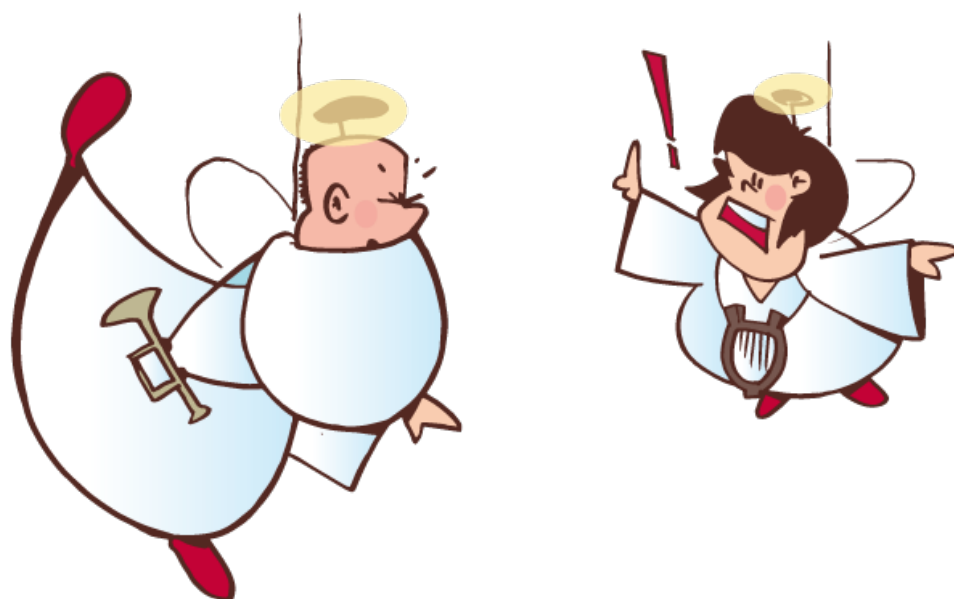
Lur en gammel nisse, ikke mange sneskuder inde i denne julemåned ville der sprede sig uhygge blandt nisserne og alle de finurlige nogen i ØnskeDalen. AltNis kradsede sig lidt i skægget og rakte ude efter sin store, læderindbundne bog, der indeholdt alt om Unisseverset siden den allerførste sne.

Det skrattede i ørene. AltNis forsøgte at slå det væk, som havde det været en af julens tunge fluer, der var drønet forbi ham, men der var ingen fluer. Det skrattede igen. AltNis lod det være og begyndte at bladere i bogen med samme beslutsomhed som en lille nissepode, der målrettet søger sin yndlingschokolade i konfektskålen.

– Host, host og hark! lød det et sted i julestuen, en ru og irriterende skratten blev ved ...

AltNis hørte det ikke – og for en stund fortøvede hans bekymringer sig også – men tro os, det er ikke det sidste AltNis, alle nisserne og du, kære læser for at høre – og mærke – til det, der er godt på vej til at sprede sig i hele ØnskeDalen.

**Her er vi klar til af sprede juleglæde
Santa Ficho**

Snitte 2 – onsdag 2. december

– Host, host og hark! Lyden gentog sig!

Den ru – og noget irriterende – lyd af hosten kom oppe fra JuleUroen. JuleUroen, der hængte i en af julestuens loftsbjælker, var en lille og nærmest uanseelig juleuro, men den havde en stor betydning – såvel symbolsk som når nissernes jul gang på gang blev bragt i fare af grumme juleskurke, der altid forvekslede det med snehvidt med masser af skidt.

For nok var denne lille pryddgenstand i sin enkelthed ikke mere end to tynde og flade stykker træ lagt på kors. I hvert hjørne gik en snor op og mødtes i en krog, der var fastgjort i en loftsbjælke. Fra krogen – i en kortere snor – hængte et lille grantræ med en stjerne over. De var begge

symboler – grantræet på nissernes juletræ, Den Ædleste af Alle Graner, der stod oppe på NisseBorgen i Den store VERSAL – og stjernen på Den Klareste af Alle Stjerner, der så smukt spredte hjertevarme og juleglæde, når den til nissernes julefest lyste klarest.

Men så var der også de fire skytsengle, der hængte og dinglede i hver deres korte snor fra hver af de fire ender af træstykkerne. Det var disse fire – SukkerAlf, Gloria HarpenKlang, Basuno og så den evigt trætte GabRiel – der var skytsengle. Det var de ikke blot af navn, men også gavn. For de fire engle forstod som få at træde til, når julen var i fare – og DET havde julen som sagt været SÅ mange gange før. Deres agtpågivenhed og opofrelse kendte nærmest ingen grænser. Nok var de små, men de havde stort mod og var villige til at bruge af det for nissernes og julefredens skyld.

Så du kan nok forstå, at alle i ØnskeDalen – høj som lav – satte umådelig pris på JuleUroen deroppe under loftsbjælken i den varme julestue på SnabelADotComBlotInd 24.

– Hoost!

– Hvad er det med dig, sagde SukkerAlf til Basuno, skytsenglenes trinde trompetblæser. En fæl hosten havde gjort Basuno så koberrød i hovedet, at han mindede om sig selv, når han blæste fanfare ved hanegal.

– Hooooost! Jeg ved det ikke, gispede Basuno hæst, og hev sådan efter vejret, at det satte JuleUroen i svingninger. De andre kiggede på ham, og Basuno slog beklagende ud med armene. Han havde gerne blæst dem en retræte, hvis luften i lungerne havde været til det ...

– Hoooooost!

– Du plejer da ikke ..., sagde Gloria HarpenKlang bekymrende og hentydede til, at Basuno var den af de fire, der havde luften – hvis ikke i lungerne så i hvert fald i hans store kinder. Basuno trak på skuldrene, han forstod det som sagt heller ikke. JuleUroen dinglede.

Hvad skytsenglene ikke kunne vide var, at plejer ikke længere var – nye tider var allerede på vej ind over ØnskeDalen. Julen var godt på vej til at blive skubbet ud på en kedelig glidebane med ønsket om, at den gode, gamle jul var på vej mod sit endegyldige fald ...

– Hooooooooost!

– Hold dig for munden! råbte Gloria til Basuno. Hun fik det nok råbt en kende for voldsomt, men hun skulle i hvert fald ikke være syg til jul! Basuno gemte sit ansigt i sit vidde kjortelærme. JuleUroen dinglede atter rundt.

Langt fra den varme julestue i et koldt og mørkt rum blev der også hostet, så væggene i det kolde, gølge rum næsten rungede. Den hæse hosten slog over i et mindst lige så hæst grin ...

– Nå, der skal vist et drys mere til, gnækkede vedkommende grumt i en kutte med hætten trukket over hovedet. På mystisk vis havde skikkelsen i kutten læst skriften omkring vægen i det store, sorte voksllys, der var det eneste, der gav et skær af lys i rummet.

– Forstår de tophuede, små alfer ikke en hentydning, sååååå ...

Vedkommende slog over i en vedvarende hosten og rallen, sveden sprang fra pandebrasken, som havde det været perler af sydende olie fra vor kære moders gryde med juleklejner.

– Så, må de føle ...

**Her føler vi os også forsigtigt frem
Santa Ficho**

Snitte 3 – torsdag 3. december

I ØnskeDalen – og i særdeleshed inde i den lille by – gik nisselivet indtil videre sin vanlige og ubekymrede gang. Her føltes næsten alting, som det plejede – eller ...

Menig nisse var da godt nok blevet lidt mere blege i kinderne, og ja, så så de måske også en kende mere vattede ud i den begyndende, falmede nissefilt, end de ellers plejede at gøre ... og ja-ja, farten på juleforberedelserne gik i de sløveste omdrejninger, men der var jo længe til julefesten. Pyt! Så var der jo også lige den der hosten! Den var nok lidt mere irriterende, end nisserne vel lige ville indrømme, og var det ikke som om, at flere og flere hostede? Pyt-pyt, så var det nok heller ikke værre ...

Men det skulle, det snart blive!

Og det blev bestemt ikke bedre af, at der på denne torvedag, hvor der var ekstra mange nisser samlet i byen, også var slået en sær bod op, hvori der stod en kutteklædt person og solgte små lærredssække fyldt med små, hvide flager, der skulle minde om sne ...

– Spred glæde, spred glæde! blev der gentagende gange råbt fra boden ... glæd en masse, få tre, betal for en!

Det var noget nisserne forstod sig på – både det med at glæde og så et godt tilbud – derfor gik der også kun snækunder af tid, før køen foran boden var længere end hele dette underlige nisseår havde føltes som ...

– Bare rolig, der er rigeligt til alle! Personen hostede hæst og med fryd i stemmen. Tænk sig, de tåbelige små alfer stod ikke bare i kø for at udrydde nisselivet og julen – de betalte endda selv for det! Rallen under personens hætte tog over, og en feber, som næsten kun et forventningsfuldt nissebarn kan frembringe i timerne inden selve juleaften, varmede så sygt i personens kutte ...

De intetanende nisser lændede på det sorte silkebånd, der var slået om deres små sække, og snart løb de rundt og pustede håndfulde af sneflager i hovederne på hinanden. De hyggede sig kosteligt. I skæret fra faklerne rundt på torvet lignede det en skøn vrimmel af snefnug oppe fra Den HimmelBlå – hvor dejligt! Det hele begyndte måske alligevel at minde en hel del om den gode, gamle jul.

Allerede nu ved du, kære læser, at nisserne tager så grumme fejl ...

I det begyndende mørke var der alligevel blevet udsolgt af sækkene fyldt med smittende sneflager, og nu blev boden i al stilhed pakket sammen. Den kutteklædte person forsvandt blandt lystige og storhostende nisser, der følte en sjælden varme brede sig ...

Men der var desværre flere steder, der allerede havde haft besøg ...

Ude på ServeringsBakken – et par kaneridt eller tre derfra – var det ikke meget anderledes end inde i byen. Her sad StamGæssene og hostede, og en sprutten lød igen og igen fra DeciBællerne, der larmede mindst en oktav mere, end de plejede. Her havde den kutteklædte person fra

torvet været forbi nogle dage inden og solgt sine små sække til gæsterne. Hvem kunne klare sig uden 'Sneglimmer til festlige stunder' ...

StamGæssene, DeciBællerne og stedets øvrige gæster havde flittigt pyntet sig med sneglimmeret, og humøret var kommet på sit højeste – varmen i deres kroppe krævede hele tiden mere at læske sig på! Men deres tiltagende og højlydte hosten og sprutten passede slet ikke ServeringsBakkens husorkester, Fråde & VindHarperne, der knapt kunne finde rytme eller for den sags skyld KataStroferne, der helt opgav at synge, da gehør også var absolut umuligt ...

Mere kuriøst var selv de ellers så smukt kvidrende snefugle, der normalt stille sad og lunede sig op ad skorstenen ude på taget af ServeringsBakken havde ikke gået fri af drys af 'sneglimmeret' – og nu var den ene snefugl mere næbet og højlydt end den anden – og smukt lød det ikke. Skræppende og skræmmende var mere det, der passede på deres lille sneance oppe på rygningen ...

Den eneste, der var ved at vinde gehør, var skikkelsen i kutten, der havde haft travlt med at udbrede sin sære form for julebudskab. Alt gik efter planen!

Tilbage i sine formørkede omgivelser ville vedkommende nu tænde det sorte voksllys ...

**Og her vil vi slukke vores for i aften
Santa Ficho**

Snitte 4 – fredag 4. december

Skikkelsen havde tændt sit sorte vokslys, og op fra vægen steg en hvæsende flamme, i lyset derfra kunne man nu igen fornemme de kolde, golde omgivelser og vokslyset tronende på en piedestal. En messende tale til det sorte lys begyndte:

– Oh, coronaaaa om den sorte voks og steariiin oplys mig, hvem skal smage min mediciiin? Hvem skal nu føle skavaaanker og glemme alt om juuuletanker? Hvad er det næste, der vanker? Stemmen trak i ordene, mens han hviskede sine spørgsmål.

I coronaskæret omkring vægen viste sig skiftevis nogle tegn og bogstaver, skikkelsen stirrede intenst inde fra sin hætte og satte dem sammen og nikkede. Lyset havde hvæst, skikkelsen var klar til sin næste grumme gerning. Storhostende – og hivende efter vejret – og alligevel var det med en stor tilfredshed, at det sorte lys blev pustet ud – host-host! Skikkelsen var videre ...

Hjemme i nissehytten på SnabelADotComBlotInd 24 var der omvendt både lunt og hyggeligt. AltNis sad stadig og bladrede i sin store bog. Ikke så målrettet som han selv kunne have ønsket sig. Kunne han dog bare sætte sin finger lige på den side, hvor hans bange fornemmelser kunne fortælle ham, hvad det var, han stadig ikke kunne finde rede på. AltNis grublede og tænkte om der ikke engang havde været ...

– Onkel, kan du ikke fortælle en julehistorie? Det var LovelyNis, der stod i døren til køkkenet, rundt om sig drønene AugustiNis – der nu var en stor pige i hvert fald i følge hende selv – og den mindre, men dog stadigt større ChristiaNis, og efter ham kom Den lille HappyNis kravlende. Jeg skal til at bage, så jeg tænkte ...

AltNis og kiggede op fra sin bog og henover sine læsebriller:

– Det er da lige det, jeg vil, kom unger! Sæt jer, så skal jeg fortælle jer en utrolig historie fra den december for mange vintre siden, hvor vi sad fast i Pakke-Isen med juleskibet Santa Julia langt ude i IsHavet ... de tre nissepoder spærrede øjenene op, og de små, varme ører nærmest blafrede af nysgerrighed.

– Var-det vel-ik'-os'-ik'-noget-værre-noget? kom det storsmilende fra Den lille HappyNis ...

– Jo, det var det, sagde AltNis, men nu skal I høre! Deres onkel begyndte at fortælle sit eventyr fra de koldeste egne af Unisseverset. Inden LovelyNis var tilbage i køkkenet, bankede det på hovedlågen, jeg åbner, sagde LovelyNis. Hverken AltNis eller nisseungerne hørte noget, de sad allerede godt parkeret midt i Pakke-Isen.

Ude ved hovedlågen var der ingen. Underligt, LovelyNis var da sikker på, at det havde banket på. Hun trådte ud og kom til at støde foden på en lille, fin pakke, der stod lige foran lågen. LovelyNis bukkede sig og tog pakken op.

– Næ, hvor fin! Pakkens flotte, sorte silkebånd nærmest skreg på at blive trukket i ...

LovelyNis kunne naturligvis heller ikke dy sig og begyndte at trække i båndet, der slap sit greb om pakken. Hvem kunne den være fra? Der var intet kort ved, men LovelyNis havde en svag anelse om, at pakken var til hende. Hvorfor havde BizNis ikke blot selv givet hende den?

BizNis var og blev den fortravlede nisse, så han var nok allerede videre på vej til kane- og kælkefabrikken KørerSomSmurt I/S. LovelyNis skyndte sig ind, hun var spændt på, hvad pakken gemte på ...

– Hoooooost, lød det igen oppe fra JuleUroen! Beklager venner, men jeg er altså ikke helt oppe på tåspidserne. Det var Basuno, der godt nok også så noget udkøgt ud. Hans hosten var blevet værre. Og selv om Gloria HarpenKlang syntes det var lidt synd for Basuno, så hængtede hun sig af JuleUroen og pegede ned på AltNis og ungerne, hun ville ned og lytte med.

– God idé, så napper jeg en lur, sagde Basuno og håbede på, at han snart var frisk igen.

Den evigt trætte GabRiel, der hængte ud lige ved siden af Bausno, ønskede lige et kort snekund, at det var ham, der var ramt af al den hosten, så kunne han have nappet en tiltrængt lur – en ekstra lur vel at mærke. GabRiel var nemlig en af de få skytsengle, der nærmest kunne komme sovende til det meste ...

Lur os om ikke, der sker noget i morgen
Santa Ficho

Snitte 5 – lørdag 5. december

Basuno – og GabRiel med naturligvis – boblede allerede i deres ophæng.

Derfor bød SukkerAlfs nysgerrighed ham lige at tjekke, hvem det var, LovelyNis havde fået besøg af, da det havde banket på hovedlågen? Snapt fik SukkerAlf hægtet sig af sit ophæng og tog så et par luftture rundt i julestuen for så at svinge sin lille sukkerstok i retning mod køkkenet ...

LovelyNis var ikke ude i køkkenet, så SukkerAlf drøuede videre rundt i hytten, indtil han fandt hende siddende på sit lille kammer på sin seng med det, der mest af alt mindede om en lille gave. På natbordet lige ved siden af, havde hun åbnet sit lille, røde skrin, hvori englen HarpenGut drejede rundt og klimprede på sin store harpe ...

SukkerAlf landede i behørig afstand. Aha, der var altså ingen gæster, LovelyNis havde modtaget en pakke. SukkerAlf lænede sig frem og lagde sit hoved på sukkerstokken, hvor spændende ...

Papiret om hendes lille gave blev taget af, og i sine hænder sad LovelyNis med en flacon så fint dekoreret med sirlige, gyldne ornamenter. Det var vist en parfume – med kridhvidt indhold. LovelyNis tog dens sorte hætte af. Det var tydeligt, at hun kunne lide duften, hun duppede sig i hvert fald på hals og håndled – og lidt kækt fik også

HarpenGut i skrinet et lille dup på næsen. HarpenGut nyste med sådan en kraft, at hans store krøller var tæt på at rette sig ud ...

LovelyNis lo. Det var vel nok sødt af BizNis at betænke hende med denne gave. Mon ikke hun skulle tage turen over på kane- og kælkefabrikken KørerSomSmurt I/S og aflevere lidt julebag og godter. Det ville BizNis og kollegerne blive glade for.

Knap havde LovelyNis forladt sit kammer og var på vej mod køkkenet, før SukkerAlf kunne høre, at LovelyNis begyndte af hoste. Hendes hosten lød næsten som Basunos. SukkerAlf tænkte ikke videre over det, men undrede sig over, at han også kunne høre HarpenGut hoste inde i skrinet – HarpenGut gøede som en sulten lænkehund. Underligt! Nå, det måtte være parfumen ...

Det var netop, hvad det var, kære læser ...

Snart skulle der komme flere gaver, blot ikke ovenfra, men fra den kutteklædte skikkelse, der var i fuld gang med at sløve nisserne og alle de finurlige nogen i ØnskeDalen. Han havde allerede godt fat i kravetøjet på de intetanende nisser ...

Endnu en gang kunne SukkerAlf høre hovedlågen gå og blive smækket i, det var LovelyNis, der storhostende var på vej et sted hen ...

SukkerAlf ville med. 1-2-3 så baskede den lille skytsengel på vingerne og drøede ind igennem julestuen og mod kaminen, hvor SukkerAlf for gennem kaminens rolige flammer og op gennem skorstenen godt hjulpet på vej af den varme termik!

Gloria HarpenKlang lagde ikke mærke til SukkerAlf, hun var alt for opslugt af AltNis' fortælling. Det var kun Den lille HappyNis, der havde set skytsenglen lege med ilden ...

– Var-det vel-ik'-os'-ik'-noget-værre-noget?

– Jo-jo, det var meget slemt! sagde alle de andre uden at kigge over på Den lille HappyNis. De troede, det lille nor kommenterede på AltNis, der med særdeles stor indlevelse i stemmen fortalte om nissernes ukulige viljestyrke mod skabninger som Kaptajn NepTunIvan, RakkerPakkerne og søuhyret Loch Nizz. Typer, der ikke med deres gode vilje havde undt nogen nisser den mindste mulighed for tidsnok at nå hjem til ØnskeDalen til deres gode, gamle julefest ...

– Hvad kan jeg så betjene Dem med, gode mand? Det var den venlige og meget søde ChokoMadsen, der talte til den, han troede var en kunde i sin lille forretning, ChokoLaden. ChokoLaden var bare stedet, nisserne flokkedes om, når der skulle kræses ekstra for den søde tand!

ChokoMadsen smilede, medens han holdt sig på sin store mave, den

var det fineste bevis på, at ChokoMadsen selv havde prøvesmagt alt i sin forretning ...

– Det er nu nok nærmere mig, der har noget helt særligt at tilbyde, kom det hæst fra manden. ChokoMadsen stillede sig helt op på træskosnuderne, men kunne ikke se ansigtet på personen, der havde en stor hætte over hovedet ...

– Det lyder interessant, og hvem er De, om man må spørge? spurgte ChokoMadsen venligt.

**Svaret lader vi hvile, det samme vil vi gøre
Santa Ficho**

Snitte 6 – søndag 6. december

Uden for ØnskeDalen langt ude på EvigHeden dalede sneen så fint. De tottede sneflugt var bløde, landskabet var vattet som det sig hør og bør i et rigtigt juleeventyr. Her befandt Den lille Kastaniehest sig lige nu, herude havde den det allerbedst.

For når Den lille Kastaniehest kunne være lige her, var der nemlig ingen fare på færde blandt nisserne.

Kernelæsere ved, at ligesom de fire skytsengle fra JuleUroen gang på gang har måttet træde til, når nisserne var i fare, så har Den lille

Kastaniehest i den grad også måtte lægge krop til, når der for alvor har skullet rages kastanjer ud af kaminilden. Kastanjehesten – selveste forsvareren af den gode, gamle jul – havde siden den første sne været på sine røde svovlstikker for at værne om nisserne og alle de finurlige nogen.

Der havde været uhyrligt mange grumme skurke fra alle egne af Unisserversets koldeste steder med lige så uhyrlige kræfter! Men Den lille Kastaniehest havde altså modet, styrken og helt særlige evner som ingen andre – hidtil.

Dens røde følestikker fangede mere mellem Den HimmelBlå og den hvide sne, som den stod på, end nogen anden i hele Unisseverset. Kastanjehesten kunne kommunikere med – og forstå budskaber fra budbringeren af jul, Den Klareste af alle Stjerner.

Og så havde forsvareren af den gode, gamle jul sin magiske, afbrændte stik. Ingen er fuldendt, men alle er noget særligt – og kastanjehestens afbrændte stik havde usete kræfter, der stred mod tid, sted, dimensioner og alt mellem lige her og resten af hele den snehvide verden. Disse kræfter blev dog kun brugt, når nisserne var på deres yderste, og Unisseversets værste skurke nær deres skurkagtige mål – udryddelsen af alt i rødt og hvidt, jingle-jingle, tingel-tangel og klokkebimlen-bamlen og bjældeklang. Kort sagt julen! Når den slags var på spil – og det skete alt for ofte – så blev den afbrændte stik svunget, så gnisterne sprang. Følgevirkningerne, en hele tiden mindre stik og derved færre kræfter, tærede på Den lille Kastaniehest. Så voldsomt at den måtte søge mod KastanjeSkovene og helt ud på SvedenStik – alfarvej fra alting – for at genvinde sine kræfter.

Så vidt vi ved, kære læser, så har ingen fundet vej gennem KastanjeSkovene og ud på SvedenStik. Derfor ved hverken vi eller nogen andre i hele Unisseverset, hvordan forsvareren af den gode, gamle jul kommer til nye kræfter. Men det gør den. Lykkeligvis.

– Jul-hu! Er der nogen? kaldte LovelyNis og hostede gevaldigt, da hun skubbede den store port op ind til kane- og kælkefabrikken KørerSomSmurt I/S. Ved første øjekast kunne LovelyNis ikke se nogen, men hun kunne høre, at der blevet arbejdet på værkstedet, så hun smuttede som den fineste mandel ind. Hun glædede sig til at overraske BizNis med sit hjemmebak – og mon ikke Medemester FlexNis og Overlakerer FerNis også kunne overtales til et stykke med sprødt til kaffepausen ...

– Jul-huuuu!!

Fjernt fra kanefabrikken og tilbage i ChokoLaden gentog ChokoMadsen venligt sit spørgsmål til den fremmede:

– Og hvem var det lige, De sagde, De var? ChokoMadsens ellers fine tandsmil afslørede, at det ikke var mange minutter siden, han havde prøvesmagt en af sine egne lækkerier af mørk chokolade, og det havde vist været med nøddekrummel ...

– Det sagde, jeg ikke! Men jeg kommer langvejs fra og har med til Dem noget, der vil bringe dine kunder i en sjældent set julestem ... æh, host-host ...stemning ... host-host! Skikkelsen holdt sig sandelig ikke tilbage og ej heller for munden.

– Sikken dog en grim hoste, De har! Det var tydeligt at høre, at ChokoMadsen havde bekymring i stemmen. Hvad han ikke lige mærkede til var, at skikkelsen, der ikke blot hostede, men også var kogende febevarm, fik flere af de flotte chokoladedekorationer i disken til at smelte!

– Hooost! Stemmen var rusten som bedagede meder på en gammel kane.

Endelig tog skikkelsen nogle små poser ud af det ene ærmegab ...

Herfra skal der lyde et godnat og på gensyn – gaaab!
Santa Ficho

Snitte 7 – mandag 7. december

– Nååh, jamen! ChokoMadsen blev lettere forlegen. Den fremmedes navn – eller var han en sælger, ChokoMadsen slog det hen – det var da heller ikke så vigtigt.

Han vinkede venligt vedkommende i forretningen om bag disken, så ChokoMadsen ved selvsyn kunne se, hvad det var for en ingrediens, der ville kunne bringe ekstra julestemning blandt alle nisserne i ØnskeDalen – og her minder vi dig, kære læser, om, at det nok blot er mere stemning end egentlig julestemning, der er tale om. Ethvert lille drys af et nyt spændende krydderi, stykker af funklende perlesukker eller nu dette havde ChokoMadsen altid sat en ære i hele tiden at kunne føje til ChokoLadens udsøgte sortiment af de fineste chokolader ...

Den kutteklædte fremmede møvede sig om til ChokoMadsen og trak så et par små sække frem af sit en ærmegab ...

– Se nu her! hostede vedkommende hæst og rustent samtidig med, at ChokoMadsen fik den ene lille sæk, og den fremmede åbnede sin. Så begyndte han at hælde det fineste hvide pulver ud på disken ...

– Flor-me-lis! Det blev nærmest udtalt i stavelser og med en vis ærbødighed. Det er jo flormelis, konstaterede ChokoMadsen stolt som en fagmand, der lige havde bestået sin eksamen.

– Nej, det er ... mere nåede den kutteklædte fremmede ikke at sige, før ChokoMadsen var klar med nye bud!

– Stødt melis, stødt et par gange mere end normalt!!! Det var en konstatering mere end et spørgsmål.

– Hooost, Nej, deeet ...

– Kandis i knust form!!!

– Neeej, lad mig nu li ... lød det nu en kende mere irriteret inde under hættten, mens vedkommendes hosten blev ved. ChokoMadsen fornemmede ikke den tiltagende irritation over afbrydelserne ...

– Palmesukker – fra dadel- eller kokospalme. Hmm, et sødemiddel da!?, kom det med en smule mere forbehold – for blandt ChokoLadens lækkerier sprang man ikke over, hvor kalorierne var færrest og slet ikke kunstige. Rørsukker, farin, tørret honning ... ChokoMadsen var løbet tør for nye emner, i skyndingen foreslog han undrende, om det var puddersukker af en slags ...

Nu blev det den fremmede for meget! Så ti dog stille, nisse! Jeg kommer her for at fortælle dig om dette lille, ehm, hooost, krydderi, der vil forandre nissestemningen for altid! Hoost! Vedkommendes ærmegab blev kørt hen over panden for at tørre panden for sved, og så bliver De ved med deres tåbelige gætterier! De kender ikke dette indhold, sagde jeg ikke, at jeg kom langvejs fra?

– Øh, jo! og naturligvis, kom det fra ChokoMadsen, der beklagende resignerede, jeg lod mig rive med. Hør tag plads, De lyder ikke helt ved Deres fulde fem, hr.? ChokoMadsen forventede at få et svar og et navn tilbage, men den fremmede fortsatte som om intet var hændt.

– Hoost! se nu dette fine, lad os kalde det, krydderi – med stort besvær bragt fra IsoTropernes køligste egne. Hoost, det smager ikke som noget andet. Ja faktisk har det slet ikke smag, men effekten af blot et lille drys giver en ubeskrivelig stemning ikke tidligere set i ØnskeDalen. Tro mig, den hæse hosten tog til, men vedkommende fik fremstammet, at han selv havde prøvet det vidunderkrydderi ... den sidste oplysning var ChokoMadsen ikke helt sikker på, at han havde behøvet at vide, for vedkommende var bestemt ikke som nisser flest.

– Så betragt dette hvide pulver som et dekorativt indslag på Deres lækkerier, der vil få nisserne til at stå i kø foran Deres forretning.

Dette måtte i sandhed være en fremmed, for en rigtig nisse vidste, at der altid var trippende nisser i kø til ChokoLaden. ChokoMadsen vidste ikke rigtigt, men før han fik svaret, så rejste den fremmede sig og lod sin hånd gribe det hvide pulver på disken og kastede det ud i luften.

ChokoMadsen fik en god del i ansigtet – det sved i øjnene ...

– Og brug det endelig også som lidt kolorit og adspredelse, når der er ventende nisser i forretningen – et henkastet drys ud over dem vil føles som det pureste drys af magi, tro mig! Sågar trolddom ...

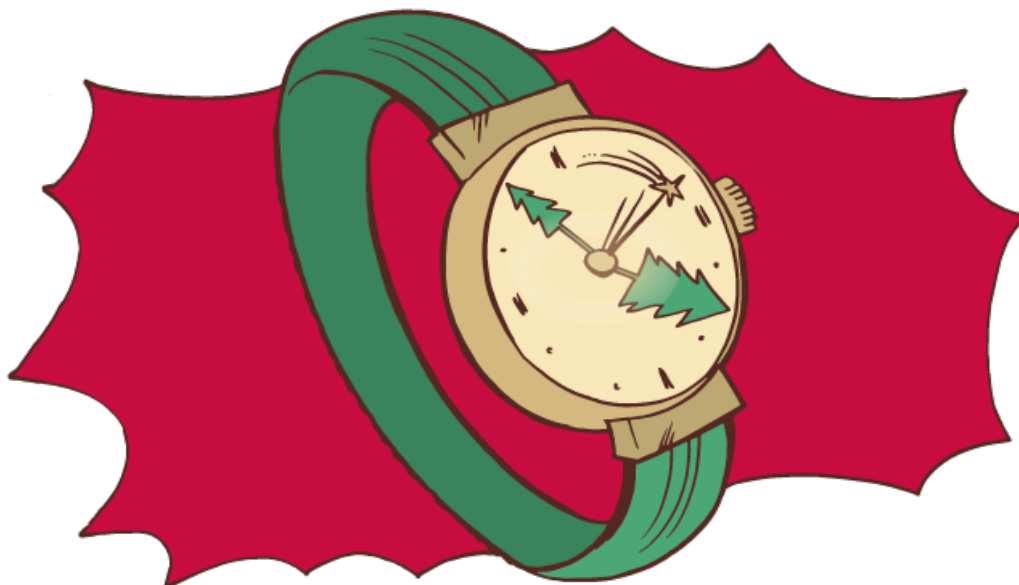
– Hmm, mjaa, ChokoMadsen syntes det hele lå langt fra de ædle værdier, ChokoLaden lagde vægt på!

– Hoost, og de første sække er gratis, test dem og så er jeg tilbage med et godt tilbud, De ikke vil kunne sige nej til! Hoost ...

Som det tidligere har været nævnt, så vidste nisserne, når de så et godt tilbud – så gratis prøver, kunne ChokoMadsen vel ikke få meget bedre, så han rakte hånden frem! ChokoMadsen kunne mærke den fremmedes febervarme nævne ...

– Aftale! Den fremmede stillede en håndfuld sække og var ude af forretningen. Det sidste han lige nåede at høre var ChokoMadsens sære og hæse hosten. Alt fulgte planen som havde den været gjort af snorlige guirlander ...

Her julekoges der videre igen i morgen
Santa Ficho

Snitte 8 – tirsdag 8. december

Inde i produktionshallen på kane- og kælkefabrikken KørerSomSmurt I/S råbte LovelyNis igen på BizNis. I fin afstand var SukkerAlf fløjet med ind og kunne sådan lidt ovenfra følge de kommende minutter, som det kun var små, bevingede engle det forundt.

Jul-hu! Jul-hu, det er mig! Der kom et lille host og et mere.

LovelyNis gik stille ned mellen to rækker med de flotteste kaner. Hun kunne næsten høre den rytmiske bjældeklang og mærke de tottede snefnug mod sine kinder, når de var på kanetur, og det gik via SmutRuth og over stok og Steen, Mark og Inge og hen over Tage – der var intet som et ægte kaneridt.

– Selv jul-hu og velkommen! Det er godt nok længe siden, afbrød Overlakerer FerNis LovelyNis i hendes tanker.

– Jeg har lidt godt med til jer, sagde LovelyNis, medens hun spejdede efter BizNis!

– Kaffepause, råbte FerNis ud i hallen! Han trængte til fem-ti minutters pause, og nok snarere tolv, da han var så godt som sikker på indholdet i kurven på LovelyNis' arm.

I det samme kom Medemester FlexNis farende, og i hælene på hans tykke, røde ragsokker fulgte BizNis!

– Hvem sagde kaffepause? FlexNis kiggede undrende på sit ur. Det var ikke gået i stå, snekundviseren drønedede forjaget rundt, og næste klargjorte kane skulle snart leveres. Han skulle lige til at sende FerNis tilbage i lakdampene, da han fik øje på LovelyNis, der rakte sin kurv frem ... synet af LovelyNis og de lækkerier, der sikkert lå i kurven, fik med et åndedrag medemesteren på andre tanker.

– Ehm, velkommen! Længe siden! Ja, lad os få samlet lidt nye kræfter – FlexNis rakte hånden frem og viste LovelyNis på vej. De fire gik mod kontoret.

– Tak, sagde LovelyNis til BizNis, der ikke mente, det var noget at takke for. De skulle alligevel have haft pause om ikke så længe. Tak, gentog hun, det var rigtigt sødt af dig! BizNis forstod ikke noget.

Det varede ikke længe, før de alle fire sad og mæskede sig i hjemmebag og ekstra god julekaffe. Snakken gik lystigt, og det var både de 5 og 10 minutter også forlængst, da LovelyNis brød op. Hun skulle tilbage til familien, inden det blev mørkt, men lige inden tog hun den lille flacon med kridhvid parfume frem, der havde været i gaven, der stod på trappen foran hovedlågen i hjemmet på SnabelADotComBlotInd 24. Hun tog den sorte hætte af flaconen ...

– Nu skal I lige dufte ...

– Wow-wow, kom det fra overlakereren. FerNis forsøgte at ryste duftene omkring ham væk, skrappe sager! Det var vildere dampe end dem, han arbejdede i normalt. FlexNis var mere diplomatisk, da han stak næsen ned i flaconen.

– Det er en gave, sagde LovelyNis. Den er fra en ukendt beundrer. BizNis duftede løs, men rettede ryggen og opmærksomheden betydeligt, da han hørte det med den hemmelige beundrer.

– Hvor spændende at have sådan en. Sikkeret dejligt, sagde han med en smule kølig stemme ...

– Jah, ik', sagde LovelyNis og sendte ham et stort smil og et næsten lige så stort host! Det kan du tro, at det er! Følger du mig ud? BizNis nikkede, og de fulgtes ad ud til den store port. Ingen af dem lagde mærke til det, som SukkerAlf, der fortsat fulgte det hele fra oven, kunne høre. En fæl hosten, der kom fra både FlexNis og FerNis ...

– Wow-wow, skrappe sager, gentog en intetanende FerNis!

– Tak, sagde LovelyNis, lige inden porten bag LovelyNis blev lukket. Bag porten kunne hun høre BizNis begynde at hoste, det lød som om han var ved at kløjes i sin lille hemmelighed. Som om, hun ikke havde gættet, at gaven var fra ham. LovelyNis lo – og hostede!

Fjernt fra kane- og kælkefabrikken og tilbage i det mørke, golde rum, sad skikkelsen atter og stirrede intenst ind i det store, sorte voksllys. Det hvæsedde. Atter nikkede skikkelsen under sin hætte og rejste sig. Denne gang skulle den feberramte skikkelse ikke videre, men budskabet, han havde fået, var flere lys. Han lystrede, og rummet blev snart badet af hvæsende coronaer om et væld af væger alle i sorte voksllys – så lad os da bare kalde rummet for VoksKabinettet!

Så begyndte skikkelsen:

– Oh, coronaaaaer om den sorte voks og steariiin, oplys mig, hvem skal så smage min mediciiin?

Det tygger vi på!
Santa Ficho

**Snitte 9 – onsdag 9.
december**

Det var efterhånden ikke så få steder i ØnskeDalen, at mange nisser og adskillige af alle de finurlige nogen hostende valsede rundt – nogle mere med kinderne i kog og godt hede om ørene end andre – men noget var efterhånden helt galt. Det var tydeligt for enhver.

Og som om, at al den hosten og prutten – sprutten naturligvis, kære læser, sprutten! – ikke var nok. Så var det lige så meget nissernes manglende trallen i forbindelse med de lige så haltende juleforberedelser og laden-stå-til, der undrede. Alligevel var der ingen, der sagde noget. Det var som om, at et eller andet hældt ud over nisserne nærrede dem med ligegyldighed overfor deres egne stolte traditioner. Den gode, gamle jul blev ikke prioriteret ...

Den slags var heller ikke forbigået His Royal HighNis oppe på NisseBorgen.

– Underligt! Det er særdeles underligt, var den slet frustrerede udmelding fra His Royal HighNis, der var svøbt i den fineste hermelin – ikke mink, kære læser, ikke mink!

– Det må jo smitte! kom det skarpt som takkerne på en nyflettet julestjerne fra en af kongens rådmænd, der ængsteligt fulgte efter His Royal HighNis, der travede frem og tilbage i Den Store VERSAL. Kongens fingerspidser tappede hele tiden på sin hage, medens han stod og så op på Den Ædleste af alle Graner – dette prægtige træ som hele ØnskeDalen skulle fejre og danse rundt om til julefesten.

– Præcis, sagde His Royal HighNis. Det smitter, men ikke som nissernes gode humør plejer! Det er noget andet! Meget mystisk!?

– Vi bør nok anbefale alle at holde en behørig afstand trods juletravlhed og forberedelser. Skal vi indføre skimasker, host-host, ekstra lange halstørklæder og endnu tykkere strømper! Det må dæmme op for smitten. His Royal HighNis lyttede og nikkede anerkendende, og rådmanden kom så med sit dristige forslag ...

– Midtvejsfesten her den tolvte, den skal aflyses i hele ØnskeDalen! Af samme årsag. Der er ikke tid og plads til fest og tam-tam, hvis vi alle skal være helt friske og forberedte til den store julefest!

His Royal HighNis stoppede sit traveri og tappen på hagen. Der blev helt stille i Den Store VERSAL ...

Hjemme på SnabelADotComBlotInd 24 drøuede SukkerAlf ned gennem nissehyttens skorsten, gennem kaminens sagte flammer og ud i den varme julestue. Kun Den lille HappiNis skulle til at sige, at det der måtte man ikke, men rystede bare på hovedet. SukkerAlf piftede, og hans kald blev hørt af både Gloria HarpenKlang, der ellers fortsat – som nisseungerne – var opslugt af AltNis' fortællinger udefra Pakke-Isen.

Gloria lettede fra AltNis' øreklapstol og fulgte i slipstrømmen efter SukkerAlf.

Selv Basuno og GabRiel, der havde både kogt og blundet, oppe i JuleUroen plirrede med øjnene og vågnede. Noget var på færde. Og næsten inden Basuno havde fået blive øjne, føg spørgsmålene om ørene på ham, som en snestorm på sit højeste!

– Hvor, tror du, at du har fået din hoste fra, spurgte SukkerAlf den knapt vågne Basuno. Hvor har du været de sidste par uger, når du ikke har hængt ud her? Tænk dig godt om!

– Nu skal I høre, SukkerAlf afbrød sig selv ...

– Hov! Hold afstand til Basuno, han smitter, og det er ikke en smitte, vi har set før! Både Gloria og GabRiel skyndte sig over på det træstykke i JuleUroen, der normalt var det med SukkerAlfs ophæng. JuleUroen begyndte at tippe, dog ikke mere end, at da Basuno skyndte sig at fylde sine lunger og trinde kinder med luft, så var balancen tilbage ...

Så begyndte SukkerAlf at berette, hvad han havde set og hørt inde på LovelyNis' kammer, i HarpenGuts lille, røde skrin og efterfølgende ovre på kane- og kælkefabrikken KørerSomSMurt I/S ...

Her lukkes der for lyttelapperne, men vi er tilbage ved hanegal Santa Ficho

Snitte 10 – torsdag 10. december

Du kan nok forstå, at de tre øvrige skytsengle fra JuleUroen lyttede intenst til SukkerAlf, da han begyndte at berette om de ting, han havde set både her i hjemmet på LovelyNis' kammer og ovre på kane- og kækkefabrikken. De andre undrede sig også. Tænk, hvis der var noget om SukkerAlfs formodning om noget smittefare, der måske kunne være plantet – som skurkagtigt plantet her midt i ØnskeDalen ...

– Så derfor er det så vigtigt at finde ud af, hvor Basuno har været på vingerne og hvornår!

Tænk, hvis Basuno var smittet – eller det var han jo, for hans hosten var jo fortsat ulidelig, hvis man spurgte Gloria. Mest hidsig blev hun dog, når han ikke holdt sit hosteri i ærmet. I det stille rykkede hun sig lige et par centimeter længere væk fra Basuno, JuleUroen tippede lidt igen.

– Hvor har jeg været? grublede Basuno, der ikke lige mente, at han havde været vildt mange snemil omkring. Det har jo mest været her i julestuen, sagde Basuno samtidig med, at han prøvede at se sine flyveruter for sit indre øje. Umiddelbart gav det ingen mening, og slet ikke hvis SukkerAlfs gisninger skulle passe på ham, for så skulle de andre tre jo også være smittet – det var jo det, der var sket med alle omkring LovelyNis endda meget hurtigt.

– Tænk dig om, sagde SukkerAlf. Du har trods alt ikke blot hængt her i en uge og dovet den hele tiden. Til det nikkede den evigt trætte GabRiel og ønskede i sit stille sind, at han sagtens kunne have hængt her og dinglet en hel uge i streg!

– Måske det ikke smitter på os helt små, foreslog GabRiel. De andre kiggede på hinanden. Kunne man som helt lille i størrelse været immun.

– Hvad så med Basuno? Er han ikke lille?

– Ikke helt så lille, kom det forsigtig fra GabRiel, der med sine to pegefingre forsøgte at tegne et par pluskinder i luften. Den lille bemærkning både så – og forstod – Basuno udemærket!

– Stop, stop, stop, den holder ikke, sikken en gang vås og valle sagde SukkerAlf og skyndte sig at sige, at HarpenGut i det lille, røde skrin på LovelyNis' natbord både havde host og nyst, og han var endda større.

Det kunne der naturligvis være noget om. GabRiel kiggede undskyldende på Basuno, der gav han en tommel op. Alt var atter fryd og gammen i JuleUroen ...

– Jeg er selvfølgelig rundt for at blæse fanfare for stjernerne morgen og aften, kom det eftertænksomt fra Basuno, og her kommer jeg jo lidt rundt, men jeg møder jo ikke rigtigt nogen på de tidspunkter. De tre andre skytsengle ventede spændt på Basunos opfølgning ...

Der var så stille, at Basunos sagte rallen næsten lød som en blæsebælg på overarbejde. Pludselig kunne de andre se, at Basuno havde fået en åbenbaring ...

– Deer var måååske forleden ...

Et helt andet sted i ØnskeDalen messede den kutteklædte skikkelse med rummets mange sorte lys. De mange tegn og symboler i coronaerne om vægerne havde fortalt deres budskab. Vedkommende havde mere travlt end nogensinde. Det tog han helt roligt, for det var som om, at han – gerning for gerning – hele tiden blev styrket i troen på, at nissernes jul nok skulle få den ende, der lå i hans opdrag. Den feberramte skikkelse hostede og hev efter vejret! Det skulle åbenbart gøre ondt, før det kunne blive godt! Hans hoste ramte flere af vægerne i de sorte lys, der hvæsedes tilbage ...

Han lod dem hvæse og forlod stedet uden at slukke lysene.

Nu skulle missionen blot fuldføres ved et sidste besøg! Det skulle være på NisseBorgen, og når først det var klaret, så ville det juleste sted i Unisseverset ikke længere være ØnskeDalen. Nej, det ville slet ikke være!

Et fælt grin blandede sig med hans hoste ... sneen smelter bort, og så' det hele slut ...

**Nu skal nogen vist snart hoste op med lidt nissehjælp
Santa Ficho**

Snitte 11 – fredag 11. december

Skikkelsen i kutten, der var på vej mod NisseBorgen havde hele vejen igen og igen gentaget ... sneen smelter bort, og så' det hele slut ... og noget kunne tyde på, at han fik ret. Trods den ellers herlige decemberkulde med så smukt et snedække i hele ØnskeDalen, så smeltede sneen faktisk i de fodspor, den kutteklædte – og feberramte – havde trådt.

Der! ikke langt fremme viste sig nu omridset af NisseBorgen. Højest stak tårnet, hvor Den store JuleKlokke – nissernes juleklokke, der med sine tunge, bimplende slag ringede julen ind, så julebudskabet kunne høres i selv de fjerneste egne af Unisseverset – deroppe fra skulle der snart lyde helt andre toner. Og stod det til den kutteklædte – og det gjorde det jo – så ville det blive et budskab selv de grummeste skurke i hele Unisseverset vil frydes over!

For hvert af hans skridt blev NisseBorgen hele tiden større, tænk sig snart ville dens tykke mure styrte omkuld, og alle nissernes traditioner ville være forduftet sammen med ØnskeDalens puddersne og øvrige vattede omgivelser!

– Hooost! Av, den vedvarende hoste gjorde ondt, men med ondt skulle ondt fordrives, tænkte den kutteklædte, der nu var på vej over NisseBorgens vindebro – et par håndfulde hvidt støv blev kastet mod De blå Isbjørne, der stod vagt. Ikke mange sneskuder efter havde de

sænket deres parader. De blot og så lidt småfjogede ud, da han hostende gik forbi dem. Ikke mange skridt senere trak de efter vejret, og så kom den grelle hoste! Skikkelsen gnækkede grumt!

Der! Lige fremme var dørene – det var reelt høje, hvide porte – ind til Den Store VERSAL. Kongen måtte være derinde. Den kutteklædte skikkelse lagde øret helt tæt ind til døren og lyttede med ...

Derinde i Den Store VERSAL, hvor His Royal HighNis rigtigt nok opholdt sig – og nu efter kyndige overvejelser – havde tygget færdig på forslaget fra en af sine rådmænd, der havde foreslået, at nissernes midtvejsfest i morgen den tolvte december helt skulle aflyses!

– Jeg er ikke sikker på, at det vil falde i god jord – og slet ikke med så kort varsel, kom det med kløgtig, kongelig gefühl. Tænk på de aftaler, reservationer og spild af forbreddelser – og al den gode mad! Og hvad med traditionen, motivationen? Den midtvejsfest er ny brændsel på nisserne inden de sidste forberedelser til julefesten. At frarøve dem en festlig aften og lidt træskodans. Det byder ikke en nissekonge ikke sine nisser! Der må kunne findes en bedre og mere mindelig løsning, sagde kongen.

Kongen kiggede på rådmanden, der lignede en, der forlængst var udgået for sit sidste god råd. Tavsheden var larmende ... og så blev den brudt! Dørene ind til Den Store VERSAL blev sparket ind, og ind væltede den kutteklædte skikkelse. Pludselig anede rådmanden alligevel uråd – her var noget farligt på færde. Men inden han kunne nå at advare His Royal HighNis dryssede et hvidt pulver ned over ham, og inden den kutteklædte gik fra ham, hostede rådmanden fælt og fokus var et helt andet sted.

– Hvad i den snehvide verden! Hvem er De?

His Royal HighNis var et kort snekund agtpågiven som få, men i det næste åndedrag var han helt fra konsceptret, kronregalien dinglede på hans royale hoved og han sank en klump i halsen, der havde samme størrelse som hans rigsæble, medens fint hvidt pulver dalede ned omkring ham.

Så begyndte han at hoste.

Først med et vis kongeligt mådehold, men ikke mange vejrtrækninger senere skurrede det i ørene, og kongen blev rubinrød i hovedet.

– Med forlov, gnækkede den kutteklædte skikkelse, da han klaskede His Royal HighNis på rygstykkerne med sådan en styrke, at klumpen i kongens hals forsvandt, og han begyndte at hive efter vejret. Farven i kongens ansigt fortog sig langsomt. Kongen kiggede op og syntes, der var noget bekendt ved skikkelsen, men pulveret havde allerede gjort sit,

og det var allerede som om, at kongen ikke følte noget for noget længere ...

– Midtvejsfesten i morgen SKAL aflyses!

Af stemmelejet og betoningen kunne enhver have afkodet, at den kutteklædte ikke var i humør til den mindste juleleg endsige blot et enkelt, uddybende spørgsmål! Så fortsatte han:

– Ingen nisser eller andre af jeres ulidelige finurlige nogen må længere forsamles! Han knipsede med fingrene og den fortsat rundforvirrede rådmand grifledede ned og løb så videre med den kutteklædtes diktat ...

Det varede ikke ret længe før De 4 HolyNisser – sjældent monotont – småhostende messede fra Det høje Tårn i NisseBorgen. Deres budskab spredte sig i hele ØnskeDalen. For såvel små som store nisseører var det rystende at høre ...

**Her forsøger vi at ryste det hele af os
Santa Ficho**

**Snitte 12 – lørdag 12.
december**

I takt med at alle den kutteklædtes gerninger tog fart, var nissernes trallen også forstummet, deres kulør blegnet og denne laden-stå-til var allerede blevet en ny slags normal – i hvert fald for alle dem, der døjede med hoste ...

Og så kom budskabet!

Nok var de fleste af nisserne ikke ved deres fulde fem, men var der noget, der kunne få nisserne op i deres røde felt – undskyld felt – så var det altså dette budskab, at dagens midtvejsfest ved dekret oppe fra NisseBorgen, der var blevet messet ud fra Det høje Tårn så sent som i går, nu var aflyst! Mage til ufint kanetrav skulle nisserne grave længe efter i deres hukommelser. Det næste blev vel, at julefesten og dansen omkring Den Ædleste af alle Graner også blev forbudt! Mage til, mage til, mage til ... der var ingen, der kunne finde en værdig sammenligning. Dette var dog det groveste, de nogensinde var blevet budt! ØnskeDalen ville jo blive et ulideligt sted at være. De første nisser havde allerede spændt kanerne for og var i højeste kanefart på vej ud af ØnskeDalen. De skulle nok finde et venligtsindet sted og et grantræ, de kunne danse rundt om. Milde mandel!

De måtte ikke fejre midtvejsfest i dag! Jul-hu?!?! Hvad var der på færde?! Dette påbud ville de have forsvoret nogen sinde ville kunne have groet i ØnskeDalen! Fornuft eller ej, så var nisserne enige '... rør blot ikke ved min gamle jul – jul, jul, jul ...'. Og det med at røre og komme ved, det var også slut. I dekretet oppe fra NisseBorgen havde nisserne også fået at vide, at de skulle holde sig på deres matrikler og helst indenfor! Mere milde mandel!

Andre nisser – dem der allerede uforvarende havde fået at føle den kutteklædtes ufine smubletråde – var mere afslappede og det-gik-jo-nok-agtige. Sikken en masse juleforberedelser de nu slap for, og hvad pokker, den midtvejsfest var jo det samme sneson efter sneson ... og altid med larmende julerotter oppe i savværket dagen derpå! Den gene slap de også for ...

Alt det stod de nu tæt på stavnsbundne nisser ude ved deres hovedlåger i deres lave hytter og råbte til hinanden – nogle naturligt mere enige end andre kan du nok tænke dig til, kære læser!

Langt længere ude end udkanten af ØnskeDalen ude på EvigHeden var freden og idyllen også afbrudt. Den lille Kastaniehest stod som forstenet og kiggede op.

For langt oppe på Den HimmelBlå var det som om, at Den Klareste af alle Stjerner havde vinket og blinket ned til forsvareren af den gode, gamle jul! Og havde Den lille Kastaniehest afkodet stjernens varme lys

rigtigt, så var der noget galt inde i ØnskeDalen. Den kiggede rundt, og i løbet af sneskunder slog den sine røde svolvstikker i sneen og satte i løb mod ØnskeDalen ... stod det så slemt til, som den frygtede, ville den nok snart blive mødt af en vis lille engleskare fra JuleUroen – der også ville være klar til? Ja, det der nu skulle til for at beskytte nisserne, alle de finurlige nogen og deres, gode, gamle jul!

Kastanjehesten for over sneen, SneFlokkene blev hvirvlet op. De for rundt i luften som flaksende julehøns, før SneFlokkene atter lagde sig til rette i nye, tykke dyner af puddersne. I det fjerne stod et par snemænd helt stille – som kun ægte snemænd kan – sikken voldsom trængsel og alarm, tænkte de, og rullede opgivne med deres kulsorte øjne. Al den hast og jag, hvad skulle den gøre godt for – det ville jo ikke blive jul før 24. december alligevel.

Og gjorde det så bare det, kære læser! Men der er jo intet i sol, måne og julestjerne, der tyder på, at julen banker på igen i år ...

Oppe på NisseBorgen, hvor De 4 HolyNisser oppe fra Det høje Tårn blev ved med at gentage det bedrøvelige budskab, havde His Royal HighNis genvundet lidt af sin fatteevne. Om end omtumlet, forsøgte kongen at få et kig ind under hættens på den kutteklædte. Der var altså en eller anden juleklokke, der bimlede i det fjerne ...

– De virker os bekendt? His Royal HighNis, der var fra en nissegeneration, hvor man talte i kongeligt flertal, prikkede til den kutteklædte i håbet om selv den mindste reaktion. Den udeblev – og dog ...

Skikkelsen begyndte at hoste fælt!

– Vi tror, vi ved, hvem De er ...

**Det vil vi også gerne vide mere om
Santa Ficho**

Snitte 13 – søndag 13. december

– I går var det midtvejsfesten, der blev forbudt, og nu fortæller du mig minsandten, at Lysets Optog i dag også er blevet bandlyst?

– Ja, sagde LovelyNis hostende til sin kære, gamle onkel! Kom selv og hør! AltNis kom op ad sin slidte, læderbetrunke stol, hvor han havde siddet og fortalt nisseungerne alt for mange vilde historier. Han – og ungerne, der fulgte efter som julepynt på en snor – gik med LovelyNis ud til hovedlågen. Derude kunne de høre endnu et tyngende, syngende budskab oppe fra NisseBorgen. LovelyNis havde ret. Optoget var bandlyst – forbudt!? – med øjeblikkelig virkning. AltNis lignede en nisse, der hvert snedund kunne eksplodere. Underligt nok tog LovelyNis det mere afslappet ... det var jo bare en tradition!

Det var nemlig! En smuk og fin, gammel tradition ... rør blot ikke ved min gamle jul ... tænkte AltNis i sit gamle julehjerte! Hans bange anelser var måske alligevel mere end blot anelser ...

– Meget mystisk, sagde AltNis. Der må være noget foruroligende galt oppe på NisseBorgen. Skynd dig at køre kanen frem, jeg henter lige min bog, og husk et halstørklæde, du lyder ikke helt frisk, min kære!

LovelyNis nikkede og sprang hostende i kanen. Nisseungerne jublede, der var intet som en en kanetur med bjældeklang så sprød som LovelyNis' julebag. Kun Den lille HappiNis kiggede betuttet rundt ...

– Er-det vel-ik'-os'-ik'-noget-værre-noget? Og det var vel egentlig det, det var.

Inde i den varme julestue, lagde skytsenglene oppe i JuleUroen godt nok mærke til AltNis, der først var gået, nu kom tilbage og i al hast – i hvert fald stavrende i sine træsko – forlod julestuen med sin store bog under armen. Så blev den store hovedlåge smækket i, og behagelige lyde af bjælder forlod SnabelADotComBlotInd 24 ...

– Hvad mon de skulle? spurgte Gloria henkastet og med et par ikke ubetydelige drys af nysgerrighed.

– Ved det ik'! sagde SukkerAlf, der lige nu kun koncentrerede sig om sit lille krydsforhør af Basuno, der havde lagt sine tanker i blød så længe, at disse kun kunne være rynkede som nissepodes små fingre og tæer efter skumleg i karbadet.

– Tænk dig nu godt om! Hvad var det, du MÅSKE bemærkede forleden? Basuno tog en indånding så kraftig, at JuleUroen endnu en gang gyngede. Så trak han på sine små skuldre – der blev helt stille – endelig dristede han sig til at sige noget ...

– Er det ikke bare lige meget? Der bliver ingen jul alligevel! Basuno sluttede af med et host ...

– Neeej, kom nu! blev den lille trompetblæser selv blæst bagover ...

– Okay! Det, der MÅSKE er lidt mystisk er, at lidt inden jeg skulle blæse min fanfare om aftenen den 3. december, der havde jeg lidt ekstra tid, så jeg var inde i byen, hvor jeg så, at alle nisserne rendte rundt op pustede sådan noget sne i hovedet på hinanden. De fik det fra en bod, jeg ikke havde set før. Jeg havde som sagt tid i overskud og syntes, at det så sjovt ud, så jeg ville se, om jeg ikke også kunne få en lille pose med hjem og drysse ud over jer. De andre kiggede på Basuno.

– Men det gjorde du ikke, så hvad skete der? Basuno kunne godt fornemme, at han ikke kunne trække den meget længere ...

– Jo, det så som sagt sjovt ud og det var som om, at nisserne ændrede sig i takt med, at det hvirvlede rundt med snelignende flager. Men jeg nåede ikke at få lidt, inden boden var pakket sammen, og en skikkelse i en stor kutte forsvandt ud i en af sidegaderne. Jeg fløj efter den kutteklædte, der drejede ind i en port og forsvandt ud i den bagvedliggende gård. Her nåede jeg lige at se vedkommende drøne op ad nogle trapper uden på en baghytte. Trapperne førte op til øverste etage i hytten og her nåede jeg lige at se, døren til loftet smække i.

– Vildest, sagde Gloria HarpenKlang. Denne fortælling blev vist lige så spændende som AltNis' ude fra Pakke-Isen i IsHavet ...

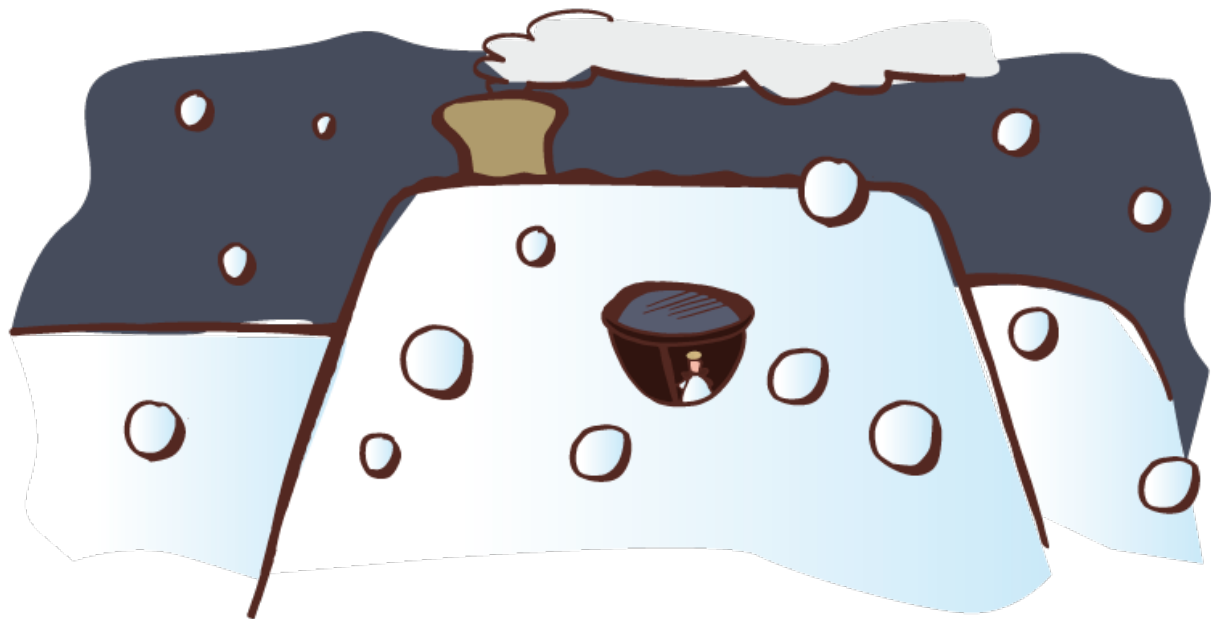
– Lidt for spændende, hostede Basuno. Jeg håbede jo stadig på, at jeg kunne finde en lille pose med sneflager. Så jeg var nødt til at finde en åbning ind til loftet. Basuno kiggede på de andre tre, der sad med overdreven åben mund og polypper. Ja, det vil sige, GabRiels åbne kæber var nok nærmere et søvnigt lille gab ...

– Hva' sååå ...

– Det er germansk og betyder vand, kluklo Basuno over sin egen bemærkning. Vil I høre mere?

Det tror vi nok, vi gerne vil ...

Santa Ficho

Snitte 14 – mandag 14. december

– Ja, fortæl, videre, kom nu, Basuno ... Stemmerne fra de andre tre i JuleUroen var langt fra engleblide, men hæse af den pure spænding! Du så skikkelsen smutte ind på loftet ...

– Et lille tagvindue stod på klem, og jeg møvede mig ind. Der var fuldstændigt mørkt, men jeg kunne høre skikkelsen gå rundt og rumstere. Jeg turde ikke sætte ekstra blus på min glorie, så jeg lyttede

lige ind til et lys blive tændt. I skæret derfra kunne jeg se, at det stod på en lille opsats, og så begyndte skikkelsen i kutten at messe nogle ting – det var helt sikkert en han!

– En han!

– Ja, han både hostede og spruttede, medens stemmen messede til lyset – et stort, tykt voksllys! Det var sort!

– Sort? Stearinlys er da ikke sorte, lød det fortørnet i englekor fra de tre andre!

– Jamen, det her lys var! Og som lyset spredte sig i loftsrummet, kunne jeg se, at der var mange flere lys. Mange lys! Nok til et stort juletræ! Et kæmpe juletræ! De andre kiggede undrende på hinanden.

– I skæret fra lyset kunne jeg også se, hvor han havde flere små sække med det hvide indhold, så jeg øjnede lige chancen for at snuppe et par håndfulde – og så ville jeg være fløjet igen! Ja, altså hvis ikke lige, at jeg var blevet så forskrækket, da der i coronaen rundt omkring flammen fra vægen begyndte at komme en masse underlige tegn og symboler – og tal – frem! Jeg så 24, indskød Basuno som om, det blot var en sjov konstatering. Mere lagde han ikke i det.

– Jeg blev faktisk så forskrækket, at jeg tabte de hvide sneflager ud over mig selv ... og så begyndte jeg at hoste. Heldigvis hørte ham i kutten ikke noget, for han sad og messede videre samtidig med, at der hele tiden viste sig nye symboler omkring flammen.

– Symboler? Hvilke? SukkerAlf ville vide mere. SukkerAlf var også begyndt at lægge 2 og 4 sammen, og summen ville ikke ende med snarlig julefest oppe på NisseBorgen ...

Basuno nød tydeligt den ekstra opmærksomhed, men mere var der vel heller ikke i det. Pyt! Det lignede ikke Basuno. Skytsenglen Basuno! Det var helt sikkert, at det hvide pulver også havde sænket hans parader.

Den der hoste skulle man afgjort ikke spørge med!

– Det lagde jeg ikke rigtigt mærke til, jeg hostede hele tiden og tænkte, at jeg hellere måtte skynde mig videre. Manglede jo min lille fanfare og så ville jeg flyve hjem igen. Lige som jeg plejer ... Basuno trak atter på skuldrene og sagde så et tja, det var så det, sluttede hans fortælling.

– Der er noget i gære, og det er helt sikkert ikke bryggerens nissemjød, der er ved at boble over! SukkerAlf slog sin lille sukkerstav mod træstykket, han stod på. JuleUroen gyngede urovækkende, hvilket fik den ellers evigt trætte GabRiel til at spærre øjnene op og melde sig ind i kampen for den gode, gamle jul ...

– Kan du finde stedet igen? Vi burde alle måske ...

– Stop, stop, sagde SukkerAlf, sæt vi også bliver smittet. Den risiko løber vi ikke. Mon ikke det er bedst, at vi deler os. Vi skal rigtig have et par stykker af sted for at se, om du kan finde stedet igen, og så skal vi mod EvigHeden ud til kastanjehesten, den skal advares. For der skal helt sikkert gøres noget. Får mine bange anelser ret, så kan det kun gå for langsomt. Ham i kutten er på en mission, og den mission har både alt og intet med jul af gøre.

Gloria og GabRiel blev sendt ud mod EvigHeden, og Basuno og SukkerAlf ville finde tilbage til loftet ...

Således strøg først Gloria og GabRiel via kaminen i den varme julestue op gennem skorstenen og ud i decembermørket. Lige efter og dog i behørig afstand fulgte de to andre ...

– Du flyver mindst ti vingeslag fra mig, sæt du smitter, råbte SukkerAlf. Basuno rullede med øjnene og trak endnu en gang bare på skuldrene. Det ville den hostende, lille skytsengel da blæse på ...

Her blæser vi til nattelampen
Santa Ficho

**Snitte 15 – tirsdag 15.
december**

Det varede ikke mange vingeslag før både Gloria HarpenKlang og den evigt trætte GabRiel var oppe i englefart. Deres små glories var pudset og strålede frem. Nu skulle Den lille Kastaniehest findes et sted ude på EvigHeden.

– Er du med? råbte Gloria til GabRiel, der nikkede det bedste, han kunne i såvel vågen som i sovende tilstand.

To små, hvide lyn for over Den HimmelBlå. Et sted derude ville de snart blive mødt af kastanjehesten, der også var i fuld fart over EvigHeden på vej mod ØnskeDalen – alt var som bekendt ikke, som det burde være.

Det havde Den Klareste af alle Stjerner vinket og blinket ned til Den lille Kastaniehest.

I decembermørket flaksede en tiltagende mængde snefnug rundt om hovederne på de to skytsengle og lagde en dæmper på deres udsigt.

– Vi må have mere blus på, sagde Gloria og skruede op for styrken i sin lille glorie, GabRiel fulgte med. De kraftige lysstråler blev rettet frem og ned. Der var ikke tid til at lave denne slags overflyvning og ikke finde kastanjehesten et sted dernede. Selv GabRiel havde forstået lektien, nu gjalt det om at være vågen. Der blev spejdet!

– Der! Derude! råbte Gloria. Er det ikke? GabRiel spærrede øjnene op. Jo, i snevejret kunne GabRiel godt ane forsvareren af den gode, gamle jul skyde henover sneen i det, der svarede til højeste kanefart!

– Gloria in excelsis – Ære være Gloria i det høje! råbte GabRiel oppe i luften som om, der havde været en større skare af tilhørere. Gloria, hun grinede og hyggede sig over, at der også var tid til lidt engleleg midt i alvoren ...

Der blev også ledt og spejdet i ØnskeDalen, hvor SukkerAlf og en snart let opgivende Basuno nu fløj rundt inde i byen. De søgte efter det loftskammer, hvor Basuno havde set den kutteklædte skikkelse med de sorte lys og de mystiske tegn og symboler ...

– Jeg er altså slet ikke sikker, men lad os i stedet prøve denne vej, hostede Basuno! Han havde svedt ud, hvor det lige var, han havde været. SukkerAlf sagde intet og fløj med stor tålmodighed med ned i en ny gade ...

– Nej, nej, det er heller ikke her. Gaden var smallere, og der var en masse små porte, der førte ind til baggårde. Det er nok bedst, vi starter forfra oppe fra torvet igen. SukkerAlf tog en indånding, der havde været den lille trompeter værdig.

– Okay, så gør vi det, men nu gør vi det på min måde! sagde SukkerAlf i det, man vist godt kan kalde bestemt form! Luk øjnene og fortæl mig, hvordan du husker den dag. Du er ved boden, han piller ned, hvor løber

han så hen? Basunos øjne arbejdede inde bag øjenlågene og råbte så den vej ...

– Okay, godt! Hold øjnene lukket og tag fat om min stok, så prøver vi igen!

Snart var de to skytsengle vel gennem flere smalle gader, rundt om en del hjørner og gennem et par porte.

– Åbn bare øjnene igen, sagde SukkerAlf, og kig rundt, så må det være lige her omkring, du har set ham. Tag et par runder og se om du kan genkende noget. Jeg bliver her i porten. SukkerAlf fandt sig en kampesten at stille sig på og nynnede ... op og ned på salmens tonestige ... mens han holdt øje med Basuno, der drøede rundt oppe i luften!

Snekunder blev til minutter, så stod Basuno pludselig helt stille i luften. Hvad var det SukkerAlf blev ved med at nynne?

– Højere, råbte Basuno ned til SukkerAlf. Syng det der en gang til ... SukkerAlf sang ikke videre, korsang var ikke et speciale, han havde dyrket. I det samme tog Basuno et frit fald fra det høje og styrede lige ned mod SukkerAlf ...

– Igen, syng igen! råbte han til en måbende SukkerAlf! Syng lige det der igen!

SukkerAlf kiggede uforstående på Basuno, så begyndte han. Først sagte og så lidt højere ...

Da vandre nissernes engle op og ned

på salmens tonestige,

da byder Stjernen selv nissernes fred

til dem, den efterhige;

da åbner sig Den HimmelBlås led,

da kommer nissernes og englenes julefest-rige.

– Ja, nu ved jeg det 'salmens tonestige ...' der var jo de der trapper op langs muren. Kom! Trapperne er jo lige derovre! Basuno pegede.

Her synger vi på sidste vers, men galer snart igen

Santa Ficho

Snitte 16 – onsdag 16. december

Det var alt andet end engle, der dalede ned i skjul fra Den HimmelBlå, da Gloria HarpenKlang og den evigt trætte GabRiel fik øje på Den lille Kastaniehest, der nu kom farende over sneen på EvigHeden med retning mod ØnskeDalen. For knapt var de to skytsengle landet blødt i en snedrive, før de løb ud i det samme snespor, som kastanjehesten kom løbende i. Et sneinferno stod ud til siderne, og sammen med det stadigt tiltagende decembermørke faldt skytsenglene i et med omgivelserne.

– Vink, råbte Gloria! Vink!

Som sagt så gjort! GabRiel vågnede til dont, og der de stod begge med flagrende, vide kjortelærmer og med hænderne rytmisk svajende fra side til side over deres hoveder. Det var i sandhed en dynamisk duo, der nu var gået 'all in' for nisserne og deres gode, gamle jul!

Gloria gestikulerede, at de måtte væk, ellers ville de blive løbet over ende! De fik med besvær møvet sig ud af snesporet, og de stod nu på hver sin side.

– Fuldt blus! pegede Gloria op på sin glorie og fyrede op for glorien.

GabRiel fulgte lige efter. Det varme lys strålede og spredte sig fra deres glorier, så fik de rettet lyset til, så de to lyskegler krydsede hinanden og

nærmest dannede en bom henover snesporet. Det måtte kastanjehesten kunne se. Den var tæt på nu ...

Inde i ØnskeDalen nærmede kanen med AltNis, LovelyNis og nissepoderne sig NisseBorgen. AltNis havde travlt med både at styre kanen og hele tiden råbe om til LovelyNis, at hun skulle finde kapitlet om IsoTroperne. I den fart var det ikke let at bladre i onklens store bog. Det voldsomme snevejr, der hvirvlede omkring dem, hjalp bestemt heller ikke på hendes opgave.

– Hmm, IsoTroperne? siger du. LovelyNis lød forvirret.

– Ja, der er et kapitel om IsoTroperne, prøv at læse det op for mig, der er et eller andet med det sted! Min indre juleklokke har hele december bimlet i det små. jeg tror ikke, at al den hosten blot er kommet af sig selv ...

– Er-det vel-ik'-os'-ik'-noget-værre-noget? sagde Den lille HappiNis, samtidig med at den mindste nissepode svært fornøjet forsøgte at fange de flaksende snefnug med sin lille tunge.

– Absolut noget værre noget, råbte AltNis tilbage!

LovelyNis bladrede forvirret videre! Havde det bare været en julekagebageopskrift, der skulle findes hjemme i køkkenet på SnabelADotComBlotInd 24, så havde LovelyNis på sneskunder været i sit rette element.

– Her! Jeg tror, jeg har fundet det. LovelyNis placerede sin pegefinger på siden og begyndte at læse ...

Fra kaneridtet til mareridtet i Den Store VERSAL oppe på NisseBorgen, råbte His Royal HighNis atter den kutteklædte skikkelse an igen.

Kongen, der fortsat var lettere omtumlet af det hvide drys, var dog så klar, at noget også dæmrede i hans hukommelse!

– Vox Rex, du er genkendt! Hvor vover du at spolere julen i ØnskeDalen. Får det gamle nag virkelig aldrig en ende? tordnede His Royal HighNis mod skikkelsen, der i det samme slog sin hætte ned ...

– Det er jeg sikker på, at det gør, lo han hæst, mens hoste og feber fik ham til at ligne en, der var ved at stemple ud før tid!

– Endda før end du aner. Der kom et rallende grin, og så fortsatte han! 24. december er det slut! Der er ikke mere, I kan gøre! Nu er det min tur til at krydre julen med nyt! Frem af sit ærme tog han et stort, sort vokslus og rakte det frem mod kongen. Dette og tusinde af sorte lys vil snart brænde Den Ædleste af alle Graner til grunden!

– Vox Rex, det kommer aldrig til at ske! His Royal HighNis hev op i sig selv og sine gevandter, og løb så ud af Den Store VERSAL. Hvordan

var Vox Rex – mørkets messende konge fra IsoTroperne – tilbage i ØnskeDalen? Kongen spurtede ud mod vindebroen ...

**Her spurter vi også
Santa Ficho**

Snitte 17 – torsdag 17. december

– Her onkel, her er der vist noget! sagde LovelyNis til AltNis, mens kanen kørte ind på NisseBorgens område og nu var tæt på pladsen foran vindebroen. AltNis hev i seletøjet, og kanen skred ud i en drive, inden den holdt helt stille. AltNis vendte sig om, og LovelyNis begyndte at læse ...

– IsoTroperne. Hmmm, LovelyNis' behandskede pegefinger drøned elegant henover siden som havde den været en fin skøjteprinsesse på vej over isen, så fortsatte hun ...

– I nogle af de fjerneste egne i Unisseverset nogen nisse nogensinde har været, ligger IsoTroperne. På dette kontinent, der er så modbydeligt mørkt, koldt og nærmest goldt, hersker en af de grummeste julehadere fostret i Unisseverset. Kongen er en af mørkets herskere – også kaldet mørkets messende konge, Vox Rex. Vox for 'stemme', da han både

messer til og omgiver sig med mystiske, sorte voksllys siden sin flugt fra ØnskeDalen for mange nissegenerationer siden.

– Aha, nu begynder det at dæmre! AltNis kradsede sig i skægget og bad LovelyNis om at læse videre ...

– Der var oprindeligt to grene af den kongelige nissefamilie – His Royal HighNis og Vox Rex – og ved juletid hin december opstod der pludselig en beskæmmende fejde om nissernes gunst, da Vox en mørk nat havde dekoreret Den Ædleste af alle Graner med sorte voksllys ... LovelyNis kiggede beskæmmet op fra bogen og rundt på de andre!

– Var-det vel-ik'-os'-ik'-noget-værre-noget? kom det prompte fra Den lille HappiNis. Alle nikkede som spændte fjedrer til den mindste nissepode og klappede ham på tophuen. Den lille HappiNis strålede som en lille sol.

– Milde mandel, sagde LovelyNis. Sorte lys ... hvorfor?

– Ja, det var jo lige det, sagde AltNis, den gamle, vise nisse fortsatte:

– Da det rygtedes i ØnskeDalen, at dansen om Den Ædleste af alle Graner skulle foregå med sorte voksllys på træet, da vendte hver en nissetræsko snuderne bort fra Vox Rex. Trods kamp og forskansning inde i Den Store VERSAL så lykkedes det – heldigvis og med mange brave nissehjerters indsats – på selve juleaften at få bugt med Vox, der til gengæld svor evig hævn over ØnskeDalen og alle nisserne. Alt snehvidt skulle smudses til med alle tænkelige midler. Det sidste, han råbte ud fra Det høje Tårn her på NisseBorgen, var, at snart ville en snepidemi ramme ØnskeDalen, og så skulle nisserne og julen en sidste gang få at mærke hans vrede! Så sparkede han til juleklokken, der begyndte at bimle, derpå kastede han sig ud fra tårnet. Trods eftersøgning var han ingen steder at se. Vox Rex var forsvundet – kun nogle sorte aftryk i sneen beroligede alle i, at han ikke længere var i ØnskeDalen. Først mange generationer senere på en af vores nisseekspeditioner til Englenes Skær tog juleskibet Santa Julia en afstikker mod IsoTroperne, og selv ude i IsHavet kunne nissebesætningen se skæret fra tusindvis af lys – sort voksllys – med mystiske auraer langt inde over land ...

– Og nu mener du, at Vox Rex er tilbage og har smittet os med en snepidemi? konkluderede LovelyNis og hostede forskrækket i sit ærme for at skåne sin onkel og de tre nissepoder ...

AltNis nikkede og sendte samtidig et beroligende smil til nissepoderne, hvis øjne var så store, som kun julegaver til artige børn kan være. Så hoppede AltNis ned fra kanen ...

Det kunne ikke have været mere simultant og synkront – for både AltNis og His Royal HighNis råbte nu til hinanden, medens de løb mod hinanden fra hver deres side af vindebroen.

– Vox Rex. Det er Vox Rex!

– Han må være tilbage i ØnskeDalen, råbte AltNis!

– Nej, råbte kongen. Han ER i ØnskeDalen, han er oppe i Den Store Versal, jeg har lige talt med ham. AltNis kiggede så nistroisk, som kun en ægte nisse var i stand til – men AltNis vidste, at var der en, der ikke spøjte med de grummeste af Unisseversets kræfter, så var det His Royal HighNis ...

**Her spøger vi først igen i morgen
Santa Ficho**

Snitte 18 – fredag 18. december

– Vox Rex!

Både His Royal HighNis og AltNis smagte på de to ord, uanset hvordan de vendte den skrå mellem deres sammenbidte kæber, smagte ordene ganske forfærdeligt. Og flere ord var overflødige, for når det gjaldt Vox Rex, huskede både kongen og den gamle, vise nisse kun alt for godt netop den 24. december for mange vintre siden ...

– Tror du snepidemien er her? spurgte His Royal HighNis undrende og hostede ...

AltNis vinkede kongnen over til sig og pegede mod kanen, hvor LovelyNis og nisseungerne stadig sad.

– Jeg er ikke et øjeblik i tvivl. Snepidemien er her og har allerede spredt sig. Kom, så skal du høre! Så skyndte begge sig over til kanen, og AltNis bad atter LovelyNis læse det med den forbandelse, Vox Rex havde råbt ud oppe fra Det høje Tårn på NisseBorgen, fra bogen om alt fra Unisseverset siden den første sne ...

Fra pladsen foran NisseBorgen til langt ude på EvigHeden havde Gloria HarpenKlang og den evigt trætte GabRiel fået den fulde opmærksomhed fra kastanjehesten. De havde bremset kastanjehesten i sit rend mod ØnskeDalen med de to skytsengles glories, der på fulde blus lå som bomme tværs over snesporet ...

Her stod de nu og fodrede Den lille Kastaniehest med alle de gisninger, skytsenglene havde haft hjemme i JuleUroen. Alt sammen passede desværre, som havde det været nissefødder i farverige julesokker, med det Den Klareste af alle Stjerner og kastanjehesten allerede havde kommunikeret om. Kastanjehestens røde følestikker roterede, og dens store, brune øjne kiggede ned på Gloria, der fægtede med armene.

Stille nikkede Den lille Kastaniehest med hovedet, som et beroligende 'jeg-har-forstået' ... og lagde sig nu i sneen, så de to udmattede skytsengle kunne gå direkte via dens tynde stikker og hoppe videre over i det grønne halstørklæde, hvor de kunne sætte sig i læ og varme. Da først Gloria og GabRiel sad godt, slog kastanjehesten sine røde svolvstikker i sneen og satte i spurt. Forsvareren af den gode, gamle jul – med englefromt kompagniskab – var tilbage i snesporet. Nu gjaldt det ØnskeDalen! Gnister til alle sider sprang fra svolvstikkerne, og så var de væk, for nok var de på EvigHeden, men deres tid var mere end knap ...

Et kig op på det tottede virvar af snefnug på Den HimmelBlå viste Den Klareste af alle Stjerner. Den strålede varmt og strakte den ene af sine takker ekstra langt, som viste den en genvej til ØnskeDalen.

Den lille Kastaniehest fangede dette hint og red ud af snesporet og videre mod SmutRuth og over stok og Steen, Mark og Inge og hen over Tage – snart ville de alle tre være tilbage blandt nisserne!

I ØnskeDalen – nærmere betegnet inde i byen – havde SukkerAlf og Basuno fundet både baggård, bygning og loft, hvor Basuno havde set den kutteklædte skikkelse, som SukkerAlf antog måtte være vedkommende, der også var i fuld gang med at sprede så megen hoste – og værst ligegyldighed – blandt nisserne. Havde ØnskeDalen og dens

ellers herligt, trallende indbyggere kunnet sammenlignes med en isterning, så var dette det juleste sted i Unisserverset tæt på at være helt opløst og forsvundet i en grum juleskurks skumle plan ...

– Psst, skynd dig nu, hviskede SukkerAlf til Basuno, der havde sit hyr med at komme ind ad vinduet. Der var mørkt og ikke en lyd inde på loftskammeret, så begge skytsengle mente, at det ikke kunne skade med lidt glorielys til deres bevingede eftersøgning rundt i rummet ...

– Se, der er sorte lys alle vegne, hvem bruger sorte lys? Basuno undrede sig ...

– Tja, det kan i hvert fald ikke være en herfra egnen, kom det nøgternt fra SukkerAlf, der bankede let på flere af lysene med sin lille sukkerstok. Her ved du og jeg, kære læser, at den konstatering var sand ...

– Skal vi ikke tænde et af dem? Basuno pegede rundt.

Og her ved du og jeg, kære læser, at det slet ikke vil være nogen særlig god idé ...

– Det er da lige nøjagtig det, vi skal, sagde SukkerAlf!

**Og vi skal lige nøjagtig videre i kanen
Santa Ficho**

Snitte 19 – lørdag 19. december

Som sagt så gjort!

Oppe på det mørke loftsrum fik SukkerAlf og Basuno med besvær strøget en svovlstik, og straks flammen var tændt fængede vægen i det samme sorte vokslys, som den kutteklædte skikkelse havde stået om messet til. En stor corona dannedes, og et gyldent skær spredte sig i rummet.

– Uh, gispede SukkerAlf, har du set alle de lys? Her er jo sorte vokslys nok til at kunne blænde hele ØnskeDalen fra nu af og til juleaften i mange år. Hvad i den hvide verden skal de gøre godt for?

Basuno nikkede, og så trak han kun skuldrene.

– Ja, der er jo lige det! Så skulle du se sækkene med det hvide drys. De står derovre. Basuno pegede og hostede. Han lød hæs. Flammen i vægen slog sig. Det samme gjorde coronaen omkring flammen.

– Så du det? sagde SukkerAlf rystet med en fistelagtig klang i stemmen, der mindede om de høje toner i SpilNynneFinns rørfløjte. SukkerAlf sank sin klump i halsen og hviskede ...

– Det var som om, at vægen hørte dig, synes du ikke?

– Måske, tror du lyset kan høre mig? kom det undrende fra Basuno. I det samme blev der hvæset igen.

SukkerAlf trådte et par hastige trin bagud og løftede sin lille sukkerstok, så prikkede han let til vokslyset. Der skete intet. Basuno syntes, SukkerAlf var lidt pjevset, og han begyndte at grine. Det hæse grin slog over i en voldsom hoste ...

– Kom, vi skal også se de sække. Det må være dem, der er skyld i alt! Basuno hostede løs og pegede igen over mod lærredssækkene og skulle lige til at bevæge sig derover, da coronaen omkring flammen sitrede vildt, og flammen – som et svar – hvæsedde til Basuno.

– Der var det igen! Lyset taler til dig. Sig noget mere! SukkerAlf var fyr og flamme – og dog ... Vent, jeg stiller mig lige bag dig, så, sååå ... så vokslyset ved, at det er DIG, der taler, og ikke mig. SukkerAlf blussede i kinderne og havde det helt brede gavtyvagtige smil på, mens han trippede om bag Basuno, der nu stod alene i forreste geled. SukkerAlf lagde sin – bævrende – lille hånd på Basunos skulder, mens han nikkede med hovedet, så glorien dinglede rundt oppe på hovedet.

– Jamen, hvad skal jeg sige? sagde Basuno hæst. Der skete intet. Hostende tog Basuno sin lille trompet frem og lagde an til en fanfare. De første toner, der kom ud af den anden ende, var ikke særligt velsmurte, men der var rigeligt til, at der i coronaen nu viste sig nogle symboler ... SukkerAlf stillede sig på tæer og så med over skulderpartiet på Basuno: – Se, der! Et juletræ, og der er tallet 24 ... og hvad er det, er det en brændt svovlstik ... jo flere falske toner Basuno blæste, des flere tegn og symboler dukkede der op fra vægen, hvor de lagde sig rundt i coronaen og stod og småtsitrede, inden tegnede tonede ud igen. Basunos fyldte sine kinder med luft og truttete videre ... SukkerAlf stod længe og kiggede på et tegn. Det lignede mest af alt et halstørklæde ... – Besynderligt! Hvorfor kommer der sådan nogle underlige tegn frem? Det giver da ingen mening.

Mening med galskaben valgte AltNis og His Royal HighNis at se bort fra, for med Vox Rex igang med at endevende nissernes jul på den mest ubehagelige vis, måtte de hellere se at finde råd! Da LovelyNis var færdig med at læse op om IsoTroperne og Vox Rex, vendte de sig om og kiggede op på Det høje Tårn i NisseBorgen – tænk hvis ikke JuleKlokken deroppe skulle bimle og sende sine tunge, velsignede klokkeslag ud i hele Unisseverset, at nu var det jul! Den tanke var næsten ikke til at forestille sig!

De alvorlige miner var foldet som alt for slappe musetrapper. AltNis og His Royal HighNis lod blikket falde og sukke lidt for højt! Det fangede Den lille HappiNis – for selv små gryder har også ører – og sagde slukøret, som når den største pakke under juletræet enten ikke er til den mindste nissepode eller blot ikke lige har det samme indhold som i bettepurkens hedeste drøm ...

– Er-det vel-ik'-os'-ik'-noget-værre-noget?

Jo, det er vist noget værre noget
Santa Ficho

Snitte 20 – søndag 20. december

– Ha-haaa-ha-haaa! Glædesudbruddet kom helt inde fra det mørkeste mørke af Vox Rex.

Her gik han nu tronende rundt i Den Store VERSAL – selve hjertekulen af ØnskeDalen – og kiggede på Den Ædleste af Alle Graner – symbolet på selve nisselivet! Dette var hans! Det tilhørte Vox Rex!

Afdansningsballet var i fuldt gang – der ville ikke blive nogen julefest den 24. december, nej, der ville slet ikke blive nogen julefest mere. I evighed skulle mørket være alt snehvidt og nisserødt overlegent! Vox Rex greb fat om et af de smukke hvide lys og flåede det af grangrenen, så kylede han lyset hen over gulvet og lo igen. Med grumt skulle godt elimineres.

ØnskeDalen var hans! Den tilhørte ham, det havde den altid gjort. Vox Rex knuede sine næver, så knoerne ironisk nok blev hvide som de fremmeste, bugtende sneklædte bakker i selvsamme ØnskeDalen. Fra nu af skulle ØnskeDalen kun opfylde en drøm. Hans!

Hans tid var kommet. Og den var nu! Slut var det med et afsondret og fornedrende liv i IsoTroperne. Vox Rex gik mod Det høje Tårn, endnu et budskab skulle meddeles så langt ud i Unisseverset, det kunne. Vox Rex ville hidkalde sin æt og alle sine frænder.

– Vox Rex!!! hostede han selvforherligende, mens han løb op ad tårnets trapper. Hans råb blev et koldt ekko!

Det er ellers altid blevet sunget, at ... Gik alle konger frem på rad i deres magt og væld, de mægted ej det mindste blad at sætte på en nælde ... Men sådan skulle det naturligvis ikke være længere, nu ville Vox Rex vise alle, at han var den øverste! Den eneste.

Oppe i tårnet ved JuleKlokken skubbede han De 4 HolyNisser ud på reposet mellem klokken og det tykke murværk.

– Lad Unisseverset forstå, at Vox Rex atter hersker på NisseBorgen og i hele ØnskeDalen!. Det var naturligvis en fortaelse, Vox Rex rettede sig selv ...

– Mørkets Palads – og i hele VanDalen! Det sker 24. december i VoxKabinettet, hvor julen brænder ud til tusindvis af sorte voksllys og min messen. Kom eller I vil være min fjende ...

De 4 HolyNisser hørte udemærket Vox Rex, men hans befaling kunne de da umuligt få over deres læber og synge ud fra Det høje Tårn! Hvor klang den befaling dog grusomt! Koret tøvede ...

Lige netop den del havde Vox Rex forudset og kastede nu dynger af snelignende flager ud over de fire, der på mystisk vis kom på helt andre toner ...

Så flåede Vox Rex i det tykke reb, der førte op til JuleKlokken, nu skulle den bimle for sidste gang. De tunge velkendte slag begyndte, og med en strøm af krystalklare tårer ned ad kinderne begyndte De 4 HolyNisser at synge. Her stod de mod deres egen vilje og sang for nissernes endelige tæppefald!

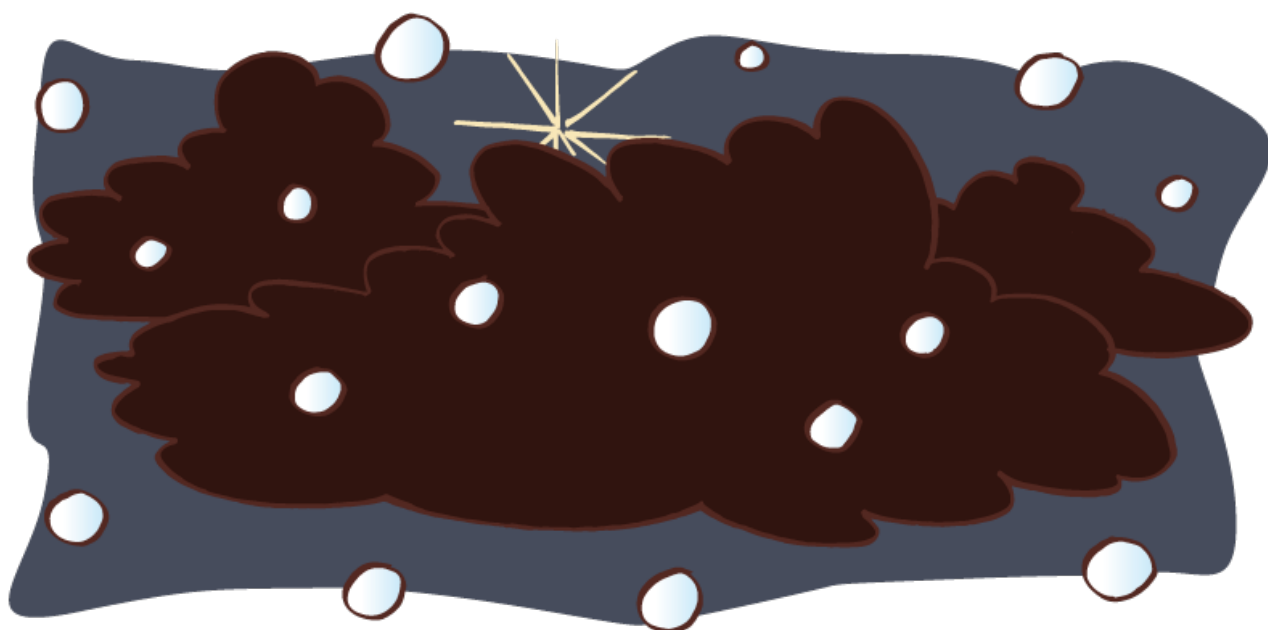
Nede foran NisseBorgen, som vi fortsat vælger at kalde stedet, kære læser, gjorde det ondt langt ind i nissermaver og ben – budskabet oppe fra Det høje Tårn var ikke til at tage fejl af og alligevel så svært at forstå!

– Kom vi må væk herfra, sagde LovelyNis til His Royal HighNis og AltNis. Hvor meget det end sved i hjertet på dem begge, så var det nok det sikreste for nu. Ikke mange sneskuder herfra gled kanen væk fra NisseBorgen!

– Er-det vel-ik'-os'-ik'-noget-værre-noget? sagde Den lille HappiNis meget forsigtig til His Royal HighNis. Kongen sagde intet, men tvang et lille smil over sin stive overlæbe og klappede venligt den mindste nissepode på tophuen ...

Oppe på loftskammeret var det heller ikke alt, der klappede i takt for SukkerAlf og Basuno ...

Vi klappe også kladdehæftet i for i nat
Santa Ficho

Snitte 21 – mandag 21. december

SukkerAlf og Basuno fik i fælleskab tændt endnu flere af de sorte voksllys. Loftsammeret blev oplyst, og nu kunne de se, hvor goldt her var. De gøs. De var absolut ikke trygge, men det at bevæge sig ud på glatis, det var nu en gang, det opdrag en skytsengel i JuleUroen havde fået.

Selv om deres nervøse hvisken til hinanden ikke var høj, så fængede deres hæse snak – og Basunos hoste – vægerne i voksllysene.

Coronaer om vægerne lyste, og der blev ved med at komme symboler. Det, der lignede et halstørklæde, vist sig i flere af coronaerne ...

– Er det ikke et underligt symbol? sagde Basuno og kiggede rundt i håbet om, at han kunne finde en mening med det, der uden tvivl var et budskab.

– Jo, mega mystisk, sagde SukkerAlf. Det eneste halstørklæde, han lige tænkte på, var kastanjehestens grønne. Så trak SukkerAlf Basuno i ærmet og viste, at de skulle gå baglæns over til lærredsækkene med det indhold, som Basuno havde set, nisserne kaste på hinanden, så der ikke kom en grim overraskelse fra de sorte voksllys.

Skridt for skridt listede de sig væk fra lysene, men holdt snakken i gang, så der blev ved med at komme symboler frem. Pludselig pegede SukkerAlf over på det største lys, der stod på den lille opsats. Lignede det ikke ...

– Se, der, SukkerAlf pegede ivrigt videre. Basunos øjne flaksede rundt, han var fortsat ikke helt med. Så tog SukkerAlf venligt, men bestemt fat i Basunos trinde kinder og drejede hans hoved. Det var rigtigt! Fra skytsenglenes vinkel kunne de se en hel figur. Der i rækkerne af sorte lys viste lagene fra fire-fem coronaer – hver med sit symbol – nu tilsammen konturen af Den lille Kastaniehest – forsvareren af den gode, gamle jul!

– Det var lige godt, hostede Basuno! I det samme hvæsedes de selv samme flammer i coronaerne, som var det deres advarsel til de to skytsengle om at blande sig udenom. SukkerAlf kiggede på Basuno, og han kunne se, at SukkerAlf vidste mere, end han lige ville sige her foran lysene. Der blev helt stille! Så vendte begge rundt – ikke bare løb – men de to engle spurtede gennem rummet mod det åbne vindue, de var kommet ind ad.

– Det kan kun være Den lille Kastaniehest, der er udset til et eller andet, og det er nok ikke noget godt, råbte SukkerAlf! Kom vi må finde den og de andre! Basuno nikkede nervøst, men slog lige et sving forbi lærredssækkene og fyldte sine små lommer med det hvide indhold, han havde søgt efter. Så blæste Basuno, det bedste han havde lært, videre. Da de lukkede loftsvinduet i efter sig, kiggede de forsigtig ind – og så på hinanden ...

– Ups, vi fik ikke slukket lysene!

Flere andre steder i ØnskeDalen var alt julelys forlængst slukket! Nissernes dragter falmede fortsat til det triste, humøret var stivnet, forberedelserne pakket væk – alt var jo bare lige meget, for Vox Rex havde været et par snesko eller tre foran ved at sprede sin snepidemi i ØnskeDalen. De ramte nisser trak lidt på deres vattede skuldre og var allerede begyndt at forberede sig på et nisseliv helt uden nisse ... og helt uden liv.

I de sneklædte bakker på vej ind i ØnskeDalen gjorde Den lille Kastaniehest holdt. Gloria HarpenKlang og den evigt trætte GabRiel benyttede lejligheden til at hoppe ud af det grønne halstørklæde – hvor de havde lunet sig siden EvigHeden – og få lidt luft under vingerne. Den lille Kastaniehest spejdede op på Den HimmelBlå og Den Klareste af Alle Stjerner. Så roterede kastanjehestens røde følestikker, og et budskab blev sendt derop. Ikke mange sneskunder efter skulle Den

Klareste af Alle Stjerner til at svare, da hele himmelhvælvet sortnedes, og et tykt skydække drev mellem dem.

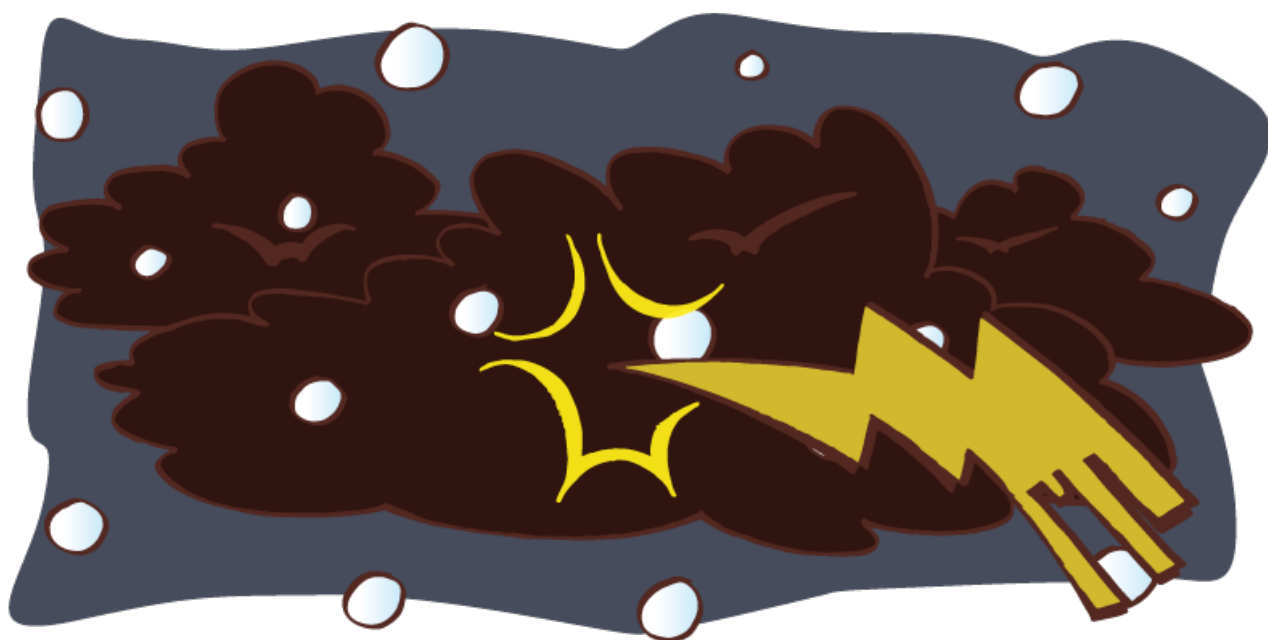
– Hæ, perfekt! Jeg er perfekt! jeg er den mægtigste. Den eneste!

Fra Det høje Tårn i NisseBorgen – den, Vox Rex som bekendt havde omdøbt til Mørkets Palads – kunne Vox Rex se, at sorte skyer nu gjorde deres til, at kastanjehesten – nissernes kluntede vogter – ikke ville kunne hente mere hjælp i det højeste! Nissernes lysende stjerne var slukket! Nu skulle Vox Rex bare knække det sidste nissehåb – det på tre røde svovlstikker og et stykke med brændt ...

Vox Rex slog en latter op, så grum, at hans faretruende hån kunne høres mange snemil omkring.

Også ude hos Den lille Kastaniehest, hvor forsvarenen af den gode, gamle jul ingenlunde havde tænkt sig at bøje sig i sneen for Vox Rex.

Nu slukker vi også vores lys
Santa Ficho

Snitte 22 – tirsdag 22.
december

Det var ikke lysten til at skulle tilbage på loftskammeret, der stod øverst på SukkerAlfs og Basunos to do-liste, men så mange levende lys med hvæsende flammer helt uden opsyn, det gik ikke. Så de to skytsengle måtte overvinde deres frygt og vende tilbage i mørket ...

– Dig først, smilede SukkerAlf med det sundeste og bredeste smil, han kunne præstere. Det er vist din tur, fik han fremstammet sammen med et lettelsens suk! Basuno var ikke meget for det, men der var ingen tid at spille, hvis de skulle nå at være bare det mindste til hjælp, så Basuno møvede sig ind, og SukkerAlf skulle lige til at følge ham i slipstrømmen, da han fik en meget bedre idé – en, der betød, at de ikke skulle ind til de sorte vokslys igen ...

– Vent, der skal da bare noget luft ind, kom tilbage! Basuno kiggede opgivende på SukkerAlf, der allerede var sikkert ude på den anden side af vinduet. Han vinkede Basuno ud til sig.

– Kom, nu skal du se! SukkerAlf baskede med vingerne og løftede vinduet op, det holdt hårdt, Basuno stødte til, og de to fik vinduet helt op. Så begyndte de skiftevis at åbne og lukke vinduet i. De knoklede på, og deres anstegnelser var ikke forgæves. Vinden, de skabte, suste ind på loftkammeret, og et for et slukkede de sorte lys ...

– Der var vi heldige, sagde Basuno helt forpustet for selv en gæv tromper at være! SukkerAlfs puls var også helt oppe at ringe – dog mest i lettelse over, at de slap for endnu en tur ind i mørket.

De to skytsengle steg til vejrs, og Basuno blæste en fanfare! Hvis Gloria og GabRiel var tilbage i ØnskeDalen sammen med Den lille Kastaniehest, ville de høre den. Så strøg SukkerAlf og Basuno gennem tasmørket og et virvar af tottede snefnug, der ufortrødent væltede ned og dannede så fint et snelag. Det hele mindede om en hyggelig decemberaften kort før juletid, men ...

Ude i de lige så sneklædte og herlige bakker af ØnskeDalen for Gloria op fra sit skjul!

– Hørte I det? råbte Gloria. Basuno og SukkerAlf er på vej, kom lad os lyse for dem! Kastanjehesten kom på stikkerne, og de to skytsengle for mod Den HimmelBlå og lyste ind mod ØnskeDalen. Kastanjehesten sprang rundt og kiggede op efter Den Klaresten af Alle Stjerner på Den HimmelBlå, der var fortsat intet lys deroppe, så begyndte den at svinge sin afbrændte, magiske stik. Snekunder senere sprang et inferno af gnister til alle sider, og et skapt lyn for mod de sorte skyer. Et brag, der fik de omkringliggende bakker til at ryste, lød! Og så kunne man høre endnu et brag langt deroppe. Et kort øjeblik lignede det, at det sorte

skydække ville spredes, men det holdt stand. Mørket lukkede intet lys ind fra Den Klareste af Alle Stjerner ...

I højeste kanefart gled AltNis, His Royal HighNis, LovelyNis og nissepoderne fortsat gennem ØnskeDalen, AltNis rev i seletøjet, og kanen skiftede retning. Den gamle, vise nisse vidste godt, hvad braget og lynet betød og hvem, der havde sendt det afsted.

– Det lysner, råbte AltNis til en mildt sagt rystet konge, der sad lige ved siden af ham. Kongen smilede venligt, men her midt i sin – og nissernes – mørkeste stund, havde han ikke længere håb om at kunne vende tilbage til NisseBorgen. AltNis så en nissekonge mat i udtryk og kuert som slidt og krøllet julepynt, der ikke er fundet værdigt til at pryde selv den laveste gren på årets juletræ. AltNis stred kanen videre gennem sneen, og den nærmest fløj over sneen med retning mod de sneklædte bakker, hvor forsvareren af den gode, gamle jul på magisk vis atter lynede ...

Atter bragede alt omkring kanen, og endnu et lyn for op fra ØnskeDalen, det gnistrede mod det kulsorte skydække.

AltNis blev helt varm indeni. Det så håbløst ud, men det var i det mørkeste af det mørke, at lyset viste, hvilket snespor man skulle vælge ...

Rex Vox spildte ikke tiden! Loftskammeret med de sorte vokslys skulle rømmes. Lysene skulle bringes her til paladset, hvor vokslysene skulle sidde, hvor nissernes smukke, hvide lys sad på Den Ædleste af alle Graner. Sådan skulle det altså bare ikke være i hans VoxKabinet. Det blev De blå IsBjørne, der fortsat var omtumlet af det hvide snepulver, der var kastet på dem, der modtog befalingen. Med sig tog de TørveTrillerne, der som få kunne tonse og flytte ting som ingen andre. Endnu en juleged var barberet til ukendelighed, Vox Rex lo ...

**Her er der ikke så meget at le af
Santa Ficho**

Snitte 23 – onsdag 23. december

Som var de mest glødende nissehjerter af mange kaldt til samling, stødte først kanen med AltNis, His Royal HighNis, LovelyNis og nisserollingerne til Den lille Kastaniehest, der ved sig havde skytsenglene Gloria og GabRiel. Lige efter kom de sidste to skytsengle, SukkerAlf og Basuno, blæsende. Det kunne have været den hyggeligste jam-snession her i de sneklædte bakker i udkanten af ØnskeDalen, hvis altså ikke lige al fokus var omkring den plan, der hurtigst skulle lægges. Der blev lyttet intenst til, hvad hver part havde set, hørt og oplevet. Og ja, lad os bare blive i samme simple ordforråd, som Den lille HappiNis ville have brugt: Det-var-vel-ik'-os'-ik'-noget-værre-noget man stod i dagen før julefesten – eller rettere sagt dagen før det, der skulle have været julefesten. For nu vidste de snart ikke!

His Royal HighNis lagde for:

- Det er med allerstørste hjertesmerter at måtte erkende, at NisseBorgen nok er tabt! Kongen sænkede hovedet – akkurat som mange ihærdige nissebørn efter de har kæmpet for mandelen i krystalskålen med risalamande til trods for, at den sneson efter sneson alligevel altid havner i gabet på en alt for heldig onkel! His Royal HighNis fortsatte:
- Med Vox Rex tilbage er der ingen adgang til Den Store VERSAL og derved Den Ædleste af Alle Graner. Ergo ingen mulighed for at tænde træet og lade træskodansen gå! His Royal HighNis vidste kun alt for

godt, hvad Vox Rex agtede at gøre. Kongen så både bleg og afkræftet ud, ja selv indfatningerne i hans krone havde sluppet deres greb om kronjuvelerne !

– Med respekt! AltNis gik frem og tilbage, kiggede på kastanjehesten, der var ved at komme sig efter, den havde brugt af sin svedne, magiske stik. Der blev udvekslet tanker og muligheder. Der måtte da være en mulighed? De kunne da ikke bare give op. Skulle Unisseversets juleste sted synge på allersidste vers, så måtte de stemme i. Nu!

Lige over nisserne svævede JuleUroens fire vogtere, der også havde travlt med at fortælle hinanden, hvad de havde oplevet ...

– Det er det vildeste, sagde Basuno. I skulle have set alle de sorte lys, der hvæsedde af os. Der var så uhyggeligt. Ikke sandt, SukkerAlf?

SukkerAlf, der havde rystet den grummeste del af oplevelsen af sig, lod forstå, at nok var det slemt, men så var det ikke værre. Basuno kiggede lige så overrasket på ham, som når mindste nissepode ser, at det højeste ønske gemmer sig under det tykke gavepapir.

Inde i byen marcherede De blå IsBjørne gennem byen som fjernstyret af Vox Rex. De havde retning mod loftskammeret og de sorte voksllys, der ville blive den nye pynt på Den Ædleste af Alle graner. De nisser, der fortsat var ved deres fulde fem – og til trods – fortsat havde bare en smule kindrødt og purpur nissefilt i behold veg fra vagterne!

Loftskammeret blev rømmet, og sække med sorte voksllys båret ned og lagt på TørveTrillerne, der tonsende kunne bringe indholdet til Mørkets Palads. Det hele flaskede sig lidt for godt. På tilbagevejen benyttede De Blå IsBjørne hver en lygtepæl til at hænge et budskab op fra Vox Rex.

På løbeseddelen stod, at han bød alle indbyggere til kalas i VoxKabinettet 24. december, hvor de ville få mere at vide om de nye tider i VanDalen! Der var mødepligt. Og, kære læser, du kan nok forstå, at de modigste nisser, dem der ikke havde tabt både kulør og mæle, buede! Andre af nisserne, der efter denne grumme december nu var så mørnede og vattede i holdning, at alt var ligegyldigt, ja, de så frem til dette kalas oppe på Mørkets Palads!

Ude i de sneklædte bakker begyndte det at blæse op. At dømme på den dunkle tone oppe på Den HimmelBlå og det voldsomme snefog, så ville der rase en snestorm inden kalenderbladet viste 24.

Rådslagningen mellem den vise, gamle AltNis og kongen var stadig i gang, da forsvareren af den gode, gamle jul stak i rend hurtigere end, maskerne på bedstes hjemmestrikkede julegaver løber ...

Det stikker vist af, men det gør vi ikke.
Santa Ficho

Snitte 24 – torsdag 24. december

Du kan være helt sikker på, at mange små nisser i dag er stået meget tidligt op, de har allerede vendt et kalenderblad og sidder nu og stirrer på, at lige netop deres kalenderlys skal skynde sig at brænde nummer 24 af, så de kan rykke direkte videre til juleaften ...

Disse kære nissebørn undlader vi helt at fortælle, at godt nok skulle der den 24. december foregå en helt særlig afbrænding, men i Vox Rex' verden var det noget helt andet, der snart ville bryde ud i lys lue. Derfor er de kommende linjer kun for de af vores læsere med den stærkeste juletro i behold!

– Fart på, vi har jo ikke hele dagen, skyndte Vox Rex på De Blå IsBjørne og TørveTrillerne, der havde deres hyr med at losse de tusindvis af sorte voksllys af i VoxKabinettet. Der blev svedt og hostet for denne befaling, og straks det var gjort, gik andre igang med at pladsere dem i holderne på Den Ædleste af Alle Graner, hvor der indtil i dag havde

siddet de smukkeste fine, hvide stearinlys. Det var ikke mange andre end Vox Rex – den selvudnævnte konge her på Mørkets Palads – der nød dette skue.

– Perfekt, frydede Vox sig, han kiggede op på træets top, hvor den ellers smukke sølverstjerne sad som et symbol på Den Klareste af Alle Stjerner. Stjernen havde han allerede givet en overhaling af voks, så den var lige så sort som udsigten til, at nisserne om føje timer kunne fejre julefest i Den Store VERSAL – den Vox Rex allerede havde omdøbt til VoxKabinettet. Vox Rex havde kronede timer.

– Og løbesedler og plakater? Han pegede rundt på De Blå IsBjørne, der kunne berette, at alt var uddelt og sat op, og vandringerne af slidte, farveløse og opgivende nisser var begyndt. Inden længe ville alle være ankommet ...

– Og så er det slut! lød det med stor selvtilfredshed fra den nye hersker ...

Den lille Kastaniehest – forsvareren af den gode, gamle jul – havde spurtet i timer. Nu kunne den se NisseBorgen – Mørkets Palads. I en skovtykning ikke langt derfra slog den ud af snesporet og forsvandt ind mellem kæmpegranerne. Trods omgivelserne var det ikke blot en nålestiksoperation, den skulle til at udføre. Nej, det var et nødvendigt offer, hvis nissernes ØnskeDalen fra i nat ikke ville komme til at hedde VanDalen!

Lige efter kastanjehesten fulgte JuleUroens skytsengle – fire på stribe, der for gennem snestormen. Under rådslagningen timerne inden havde de alle været enige om, at deres kræfter i første omgang skulle beskytte Den lille Kastaniehest, der netop nu lagde an til en nødvendig indgriben. Der skulle sendes nogle seriøse tanker op til Den Klareste af Alle Stjerner – kastanjehesten spejdede i den bælgravende mørke december nat. Uden at sige noget søgte skytsenglenes glorie med fuldt blus henover Den HimmelBlå. Kunne de ikke bare ane en enkel stråle fra eller blot det mindste skær af stjernen ...

– Der! SukkerAlf råbte og pegede med sin sukkerstok – og ganske rigtigt det træuede engleøje havde spottet et glimt mellem det kulsorte skydække. Det havde bare at være Den Klareste af Alle Stjerner. Alle fires glorie tunede ind på samme skær deroppe. Man kunne se på Den lille Kastaniehest, at den tog bestik af det hele. Så begyndte dens røde følestikker at rotere, og der blev sendt tanker afsted ...

Så vendte kastanjehesten siden til og strakte sin afbrændte, magiske stik i vejret! Stikken blev sat i svingninger, og så begyndte den at gløde – gnister sprang fra stikken og fløj om ørene på de fire skytsengle, der

fløj rundt for ikke at blive ramt. Et brag af de mægtigste rystede hele skovtykningen. Al sne faldt fra kæmpegranernes grene. Så kom lyset, og alt omkring skovtykningen blev lyst helt op, strålerne skød mod det sorte skydække med en styrke kun et knudret, drilsk gavebånd om en fin gave kan gøre efter. Da lyset ramte skydækket, måtte det have runget i selv de fjerneste egne af Unisseverset. Det her var kræfter, som kun forsvareren af den gode, gamle jul kunne lægge i et modangreb på Vox Rex.

Skydækket var tæt og holdt stand – salve efter salve – fra kastanjehestens magiske stik, der glødede og røg. Den faldt om i sneen, men kom på stikkerne igen. Herpå fulgte en ny salve! Og denne gang måtte skydækket give fortabt. Langsomt men sikkert tonede Den Klareste af Alle Stjerner frem og nikkede anerkendende ned. Kastanjehesten faldt om, kræfterne var brugt, og dens magiske stik – nu en smule kortere efter kamp – sydede, da den smeltede ned i en snedrive.

– Kom, vi må hjælpe, råbte Gloria HarpenKlang til de tre andre. Og der er noget om, at alle gode gaver kommer oven ned, for alle fire styrtdykkede ned mod Kastanjehesten, der lå stille som en lille purk, der forlængst er gået omkuld og befinder sig i drømmeland. Skytsenglene fik tralvt ...

Inde i VoxKabinettet var samlingen af de modløse nisser tæt på total. Her stod de uden noget tralleri eller udsigt til træskodans om Den Ædleste af Alle Graner og lyttede til Vox Rex, der messede til de tusindvis af sorte lys og deres sitrende coronaer. Dystert som udsigten til at forblive en trallende nisse med tophue og forspist topmave!

– Uanset om I er positive eller snegative, så tæller kun mine – og coronaernes – befalinger fra i aften! Nu skal I holde afstand – glem alt om flettede fingre til dans om dette træ og alle jeres tossede traditioner! Det er slut! Her på Mørkets Palads tolereres ikke rødt og hvidt. Snart vil Unisseversets største julehadere ankomme her til VanDalen, og al mørke og kulde skal forenes ... Vox Rex blev afbrudt!

Ind i Den Store VERSAL – VoxKabinettet – trådte både His Royal HighNis og AltNis!

– Stop!

Vox Rex ænsede dem knapt, men i sit hosteanfald, fik han dog sagt:

– Og hvem skulle stoppe mig? Vox Rex gnækkede grumt og kiggede på de sorte lys, hvis flammer begyndte at hvæse og coronaerne sitrede aggressivt. Den Ædleste af alle Graner var tæt på at kunne bryde i brand ...

– Ægte julehjerter og nissevilje! råbte His Royal HighNis tilbage. Ikke noget du kender til, formoder jeg! Vox Rex rystede på hovedet – blev de latterlige nisser ved? Han var ligeglad og rakte sine arme frem, og flammerne i de sorte lys blussede op. Det smukke træ kunne antænde hvert et snekund!

I det samme flænsede et lyn oppe fra Den HimmelBlå, og et skarpt, hvidt lys spredte sig over hele ØnskeDalen. Vinduer og skodder sprang op, så fulgte en isnende kulde helt ind i VoxKabinettet. Før Vox Rex anede det, væltede det ned med iskrystaller, der skar sig gennem coronaerne, der langsomt måtte give fortabt! Flammerne i lysene blev blæst ud ...

Et øredøvende brag fik VoxKabinettet til at runge! Så ændrede det skarpe lys sig til et gyldent varmt skær, og så kom varmen – hed som nissernes feber og kogende som klejneolie ...

Vox Rex skulle lige til at gøre en ende på His Royal HighNis, da AltNis trådte ind foran nissernes ægte konge!

Vox Rex fnyste, men ændrede resolut retning, da Den lille Kastaniehest slog sine røde svovlstikker i gulvet og stillede sig foran AltNis! Vox Rex var i syv sind, så kastede han sig mod sine sorte vokslys og begyndte at messe til dem ...

Kastanjehestens magiske stik trumfede Vox Rex og hans messen – et kuglelyn drøuede mod den messende Vox Rex. Der kom ikke mere hjælp fra de sorte lys, der i varmen bøjede sig for nissevilje! Lyset fra Den Klareste af Alle Stjerner blev endnu varmere, og nu bøjede også Vox Rex – sort voks drev fra ham og de mange lys på træet.

Et skrig af fortvivelse kom fra Vox Rex, da hans knuede voksnæver blødede op og dryppende løb ned på gulvet, hvor det blandede sig med voks fra de smeltende lys – det hele blev noget af en kedelig suppedas! – I får mig aldrig, var det sidste Vox Rex fik sagt, før han smeltede ned i voksmasserne! Ved et nøje kig i den bløde, sorte voks kunne det trænede nisseøje se fodaftryk fra Vox Rex, der var på vej væk ...

I det stadigt tiltagende varme lys fik nisserne stille og roligt deres gode, gamle, varme kulør og venlige trallen tilbage. Nissernes sørgelige vattede filt så pludselig farverig og festlig ud igen. Varmen svedte feberen væk. Og det bedste var næsten lyden af trippende træsko, der var tegnet på, at de var tilbage – og ualmindeligt utålmodige for at tage hul på deres elskede julefest her på NisseBorgen i Den Store VERSAL! En jubel brød ud, og toppede, røde filthuer blev kastet op i luften, hvor fire meget travle skytsengle med de fineste, hvide lys i armene fløj ud og

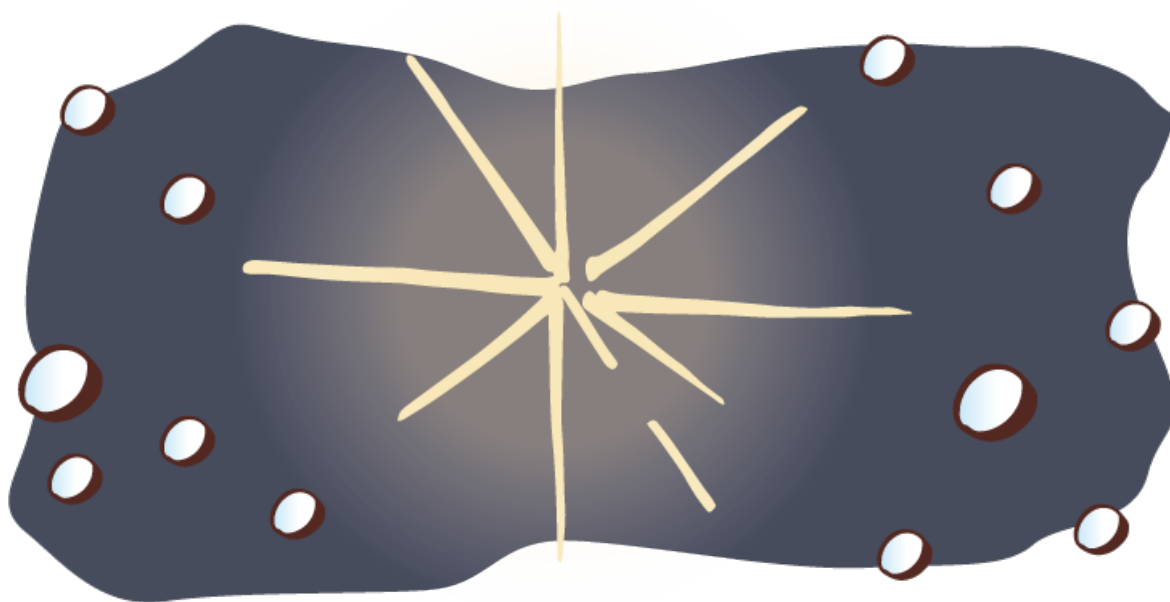
ind mellem de mange huer, mens de satte stearinlys i holderne på grangrenene på Den Ædleste af Alle Graner.

– Kom, lad os danse og feste! Lettet bød His Royal HighNis alle nisserne op til dans, mens han klappede AltNis anerkendende på skulderen og gav signal til Den lille Kastaniehest om at tænde stjernen øverst i træet. En rød svovlstik blev slået i gulvet, og fra den sprang en gnist, der for til tops ...

I det selvsamme sneskund, lyset fra stjernen spredte sig over nisserne, kunne de høre det første, tunge slag fra JuleKlokken oppe i Det høje Tårn.

Nu var det endelig jul i ØnskeDalen!

Du og din familie ønskes en rigtig glædelig jul
Santa Ficho

Snepilog – fredag 25. december

Er det ikke oftest sådan, at det er, når man er mindst opmærksom, at man skal træde mest varsomt – ligegyldigt om man er født med træsko eller nissestøvler på – men også når man som Vox Rex havde været på

listesokker i sit nederdrægtige forsøg på at hævn sig over His Royal HighNis på NisseBorgen og derved alle nisserne i ØnskeDalen.

Nu gik det heldigvis med et både positivt og snegativt udfald. Dette afhængigt af, hvilke øjne, der ser ...

Derfor nyder vi i fulde drag på denne julenat det snegative udfald: Vox Rex var forsvundet i de sorte voksmasser og formentligt opslugt eller flygtet – og væk var også snepidemien! Befriende for hele ØnskeDalen, hvilket i sig selv – isoleret set – sjovt nok også er positivt! Kun tiden vil vise, om der kommer mulige senfølger. Den potentielle fare, vælger vi på denne højhellige nat, ikke at tænke på! Omvendt kan du, kære læser, være helt sikker på, at den gamle, vise nisse og de fire skytsengle fra JuleUroen – inkluderet den ellers evigt trætte GabRiel – vil holde et særdeles vågnet øje med sådan en mulig udvikling.

Men for en stund – og i hvert fald i aften – blev lettelsen omsat i en julefest, der fik de brede planker i Den Store VERSAL til at gungre af træskodans. Nøøj, hvor nisserne havde savnet at kunne slå sig løs og bare nyde! og de var der allesammen for at fejre at alt fortsat var i hvidt og rødt. De tusindvis af slanke, hvide lys på Den Ædleste af Alle Graner havde vel aldrig spredt så meget lys og glæde! Og deroppe øverst i det prægtige træ havde skytsenglene hægtet sig fast i et par grene, og hang nu bare og dinglede – de var også mere udkogte end glemte grydekartofler over fuldt blus – endelig kunne de også slappe af! Intet var vel bedre, når de samtidig kunne høre den fortsatte bimlen fra JuleKlokken oppe i Det høje Tårn, der gennem hele julenatten lod forstå, at julen netop nu blev fejret i Unisseversets juleste sted, ØnskeDalen. De 4 HolyNissers fine stemmer stemte i med sang om det smukke julebudskab ...

De grummeste skurke, der ellers havde været på vej fra de goldeste og koldeste fjernes egne af samtlige kontinenter af Unisseverset vendte om. Kunne Vox Rex ikke holde stand, så var det ikke lige nu, at disse julehadere skulle slutte sig til ham. Det måtte blive på et andet tidspunkt, når nisserne mindst ventede det ...

Den lille Kastaniehest, der med englenes hjælp var kommet sig i skovtykningen, og derfor havde kunnet få lyset fra Den Klareste af Alle Stjerner frem, så denne kunne hjælpe til med at fordrive Vox Rex, havde allerede forladt julefesten – den behøvede de trallende, tophuede og tykmavede nisser med sund kulør i kinder og klæder slet ingen hjælp til. Kastanjehesten jul nød sit ridt gennem snevejret, der skulle ende ude ved KastanjeSkovene og SvedenSti – alfarvej fra ØnskeDalen, hvor forsvareren af nissernes gode, gamle jul snart skulle komme til nye

kræfter, efter dens brændte, magiske stik, havde ydet sit. I vinden kunne der høres frydefulde toner...

Lille stjerne, lille stjerne

hvor mon du er

uanset hvor i det fjerne

kast dit blink ned lige her

lille stjerne blandt stjernevrimmel

vink til mig fra din himmel ...

Den Klareste af Alle Stjerner funkede ekstra oppe på Den HimmelBlå

og nejede, så sendte den stråler med varme tilbage til kastanjehesten

med de tre røde svovlstikker, der nu red over EvigHeden og blinkede

tilbage. Det var i sandhed en særlig, kærlig julenat!

Klop, klop, klop

Santa Ficho